

สี่สิบ

เข้าเมือง

ยามค่ำคืนในชนบทนั้นเงียบสงัด... เจียบจนผู้คนหวาดกลัว เมื่อ
สายลมพัดหวีดหวิวมาครั้งใด กระดาษหน้าต่างที่หึ่งเก่าหึ่งชำรุดก็ปลิวสะบัด
ตามแรงลม และเสียงนั้นก็ดังชัดเจนอยู่ในใจของเสวี่ยเจียเยว่

เธอลุกขึ้นนั่งบนเตียงพลางหวนคิดถึงเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ ภาพเสวี่ย-
หยวนจิ้งคุกเข่าให้ซุนซิ่งฮวา และภาพแผ่นหลังตั้งตรงเป็นสง่าที่หายไป
ท่ามกลางบรรยากาศยามพลบค่ำ

เขาเป็นคนทะนงตัวมาก แต่วันนี้กลับคิดลดศักดิ์ศรีของตนเพื่อเธอ...

เสวี่ยเจียเยว่รู้สึกเจ็บใจยิ่งนัก เมื่อเธอคิดทบทวนดีแล้ว จึงลุกขึ้นสวม
เสื้อตัวนอกก่อนจะออกไปเปิดประตูออกจากห้องของตนอย่างเจียบเขียบ

ประตูห้องของเสวี่ยหย่งฝูกับซุนซิ่งฮวาปิดสนิท เธอเงยหูฟังครู่หนึ่ง
เมื่อไม่ได้ยินเสียงอะไรจากด้านใน ก็คิดว่าพวกเขาคงนอนหลับไปตั้งนานแล้ว

เสวี่ยเจียเยว่ย่อไปเปิดประตูห้องโถงแล้วก้าวออกจากเรือน โดยไม่ลืม
หันกลับมาปิดประตู จากนั้นก็เดินไปยังเรือนเก็บฟืนของเสวี่ยหยวนจิ้ง

ประตูเรือนเก็บฟืนปิดสนิทเช่นเดียวกัน ขณะที่เธอคิดจะยกมือขึ้นเคาะ

ก็นึกได้ว่าเด็กหนุ่มคงกลับไปแล้ว หากเธอเคาะประตูตอนนี้อาจทำให้เขาตื่นได้ ทว่าเมื่อเธอหมุนตัวจะเดินกลับนั้น พลันคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้อีกครั้ง เสวี่ยหยวนจิ้งคงไม่ปล่อยผ่านไปเร็วเช่นนี้ เธออยากเข้าไปสนทนากับเขา แม้ว่าจะปลอมใจเขาไม่ได้ แต่อย่างน้อยมีคนคอยพูดคุยกับเขาลักคนก็ยังมี

ขณะที่เธอลังเลว่าควรเคาะประตูหรือไม่ ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียง ‘แอ๊ด’ เบาๆ และประตูไม้ที่อยู่เบื้องหน้ากำลังเปิดออก

เสวี่ยเจียเยว่ตกใจจนเงยหน้าขึ้นทันที

ภายใต้แสงดาวและแสงจันทร์ เสวี่ยหยวนจิ้งยืนหรีตตามองเธอด้วยสีหน้าอันราบเรียบ

“ท่านพี่” เธอมองเขาด้วยความตกตะลึง ก่อนจะเอ่ยเรียกเสียงแผ่วเบา เสวี่ยหยวนจิ้งส่งเสียง “อือ” เบาๆ จากนั้นเขาก็หันไปด้านหลังและเอ่ยต่อ “เข้ามา”

เสวี่ยเจียเยว่ก้าวเท้าเข้าไปในเรือนของเขาโดยไม่ลังเล

ภายในเรือนไม่ได้จุดตะเกียง เพราะซุนชิงฮวาไม่ให้เสวี่ยหยวนจิ้งใช้น้ำมันตะเกียงสักหยด กระนั้นก็โชคดีที่มีแสงสว่างจากดวงดาวและพระจันทร์ สาดส่องผ่านหน้าต่างเข้ามา จึงพอมองเห็นภายในเรือนบ้าง

ครึ่งหนึ่งของเรือนมีโต๊ะเล็กหนึ่งตัว เก้าอี้ไม้ที่หิ้งเก่าและซำรูด และเตียงที่ทำจากแผ่นไม้อย่างลวกๆ ส่วนอีกครั้งเต็มไปด้วยมัตปางกับพืน

เสวี่ยหยวนจิ้งบอกให้เสวี่ยเจียเยว่นั่งลงบนเตียง และอีกฝ่ายก็ไม่เอ่ยคำใด เพียงนั่งลงอย่างว่าง่าย

จากนั้นชายยกหน้าชาที่ตั้งอยู่บนโต๊ะขึ้นมา และรินชาใส่ถ้วยให้แม่นางน้อย ทว่าเมื่อรินเสร็จแล้ว เขาก็ลูบผิวด้านนอกของถ้วยชา ก่อนจะวางลงบนโต๊ะเช่นเคย

“ชามันเย็นแล้ว ดื่มไปก็ไม่ดีต่อร่างกาย อย่าดื่มเลยจะดีกว่า”

เสวี่ยเจียเยว่ส่งเสียงรับคำอย่างแผ่วเบา พลังคิดว่าจะปลอมใจอย่างไร

ดี ถึงจะไม่ไปกระตุ้นความทะนงตัวของเขา

เธอเหลือบเห็นเด็กหนุ่มลากเก้าอี้ไม่ไผ่ตัวเล็กมานั่งอยู่เบื้องหน้า และได้ยินเขาพูดอีกครั้ง

“ข้ารู้ว่าที่เจ้ามาครั้งนี้เพราะคิดว่าข้าเสียใจกับเรื่องเมื่อตอนพลบค่ำ เจ้ากังวลว่าข้าจะไม่สบายใจ จึงตั้งใจจะมาปลอบใจข้า แต่เจ้าวางใจเถิด เรื่องนี้ข้าคิดทบทวนจนเข้าใจแล้ว เจ้าไม่จำเป็นต้องมาปลอบใจข้าหรอก และไม่จำเป็นต้องเป็นห่วงข้าด้วย”

เขาเป็นฝ่ายเอ่ยปลอบใจเสวี่ยเจียวเยว่เสียอย่างนั้น

“เรื่องนั้น... เจ้าไม่ต้องคิดมากหรอก ที่นางทำเช่นนั้นกับข้า ไม่ใช่เพราะเจ้าทั้งหมด นางไม่พอใจข้ามาตั้งนานแล้ว หากไม่มีเรื่องในวันนี้ ก็ยังมีเรื่องอื่นที่ต้องเกิดขึ้นอยู่ดี นางมักจะใช้เรื่องต่างๆ นานามาบังคับข้าให้ยอมจำนนต่อนาง”

เสวี่ยเจียวเยว่เงยหน้าขึ้นมองเขา ใบหน้าหล่อเหลาของเด็กหนุ่มเมื่ออยู่ภายใต้แสงดาวและแสงจันทร์นั้นเป็นประกายดุจหยกที่ส่องแสงแวววาว ทั้งยังมีความอบอุ่นและนิ่งสงบ

เธอมักจะรู้สึกว่ามันเป็นคนพูดคุยกับคนเก่งที่สุด ทว่าเมื่อได้มองใบหน้าที่ของเสวี่ยหยวนจิ้งแล้ว กลับไม่รู้ว่าจะเอ่ยคำใดออกไป

ราวกับไม่ต้องเอ่ยอะไร ก็เข้าใจทุกอย่างภายใต้ความเงียบเช่นนี้
กระนั้นเสวี่ยเจียวเยว่ก็ซาบซึ้งใจ...

คนที่ดีกับเธอในภาพที่ฉากมามีเพียงไม่กี่คน ในภาพนี้แทบไม่มีใครดีกับเธออย่างจริงใจสักคน ที่ผ่านมาเสวี่ยเจียวเยว่จึงรู้สึกโดดเดี่ยวเป็นอย่างมาก ทว่าตอนนี้เสวี่ยหยวนจิ้งกลับห่วงใยเธอไม่น้อย

ตอนที่อยู่ในป่าลึกบนเขา เด็กหนุ่มบอกว่าจะปฏิบัติกับเธอเหมือนน้องสาวแท้ๆ ของตน และจะดีกับเธอมากขึ้น ตอนนั้นเธอยังเชื่อครึ่งสงสัยครึ่ง เพราะเขาเย็นชาเหลือเกิน เหตุใดอยู่ดีๆ ถึงได้มีท่าทีเปลี่ยนไปมาก แต่ตอนนี้

เธอเชื่อแล้ว

เสวี่ยหยวนจิ้งปฏิบัติกับเธอเหมือนน้องสาวแท้ๆ ของเขาจริงๆ ถ้าอย่างนั้นเธอก็จะดูแลเขาเหมือนพี่ชายแท้ๆ เช่นเดียวกัน

“ท่านพี่” เสวี่ยเจี๋ยเยว่เอ้อมมือไปจับแขนเรียวยาวของเด็กหนุ่ม มองเขาผ่านหยาดน้ำตาที่เอ่อล้น “ต่อไปข้าจะดีกับท่านอย่างแน่นอน”

แม้ว่าภายในเรือนจะมีดสลัวจนเสวี่ยหยวนจิ้งเห็นสีหน้าของเสวี่ยเจี๋ยเยว่ไม่ชัดเจน แต่ขณะที่ได้ยินอีกฝ่ายเอ่ยเช่นนั้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง เขาก็นึกถึงสีหน้าจริงจังของแม่นางน้อยได้

เด็กหนุ่มคลี่มบบางและตบมือเล็กที่จับแขนเขาเบาๆ ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “อ้อ ข้าจะคอยดูก็แล้วกัน”

เสวี่ยเจี๋ยเยว่พยักหน้าอย่างจริงจัง สายตาแน่วแน่จริงจัง

หลังจากทั้งสองพูดคุยกันได้ครู่ใหญ่ เด็กหนุ่มก็บอกให้อีกฝ่ายกลับไป

“พรุ่งนี้พวกเราจะต้องเข้าเมืองกับท่านยายทาน จากที่นี่ไปไม่ใช่ระยะทางใกล้ๆ คงต้องออกเดินทางแต่เช้าตรู่ เจ้ารีบกลับไปพักผ่อนเถอะ ไม่เช่นนั้นพรุ่งนี้เจ้าอาจจะลุกไม่ไหว”

เสวี่ยเจี๋ยเยว่พยักหน้าเบาๆ ก่อนจะลุกขึ้นจากเตียง

เสวี่ยหยวนจิ้งเปิดประตู มองเสวี่ยเจี๋ยเยว่เดินออกไป จนกระทั่งอีกฝ่ายผลักประตูเรือนหลักเข้าไปในห้องโถงและปิดประตูเรียบร้อย เขาถึงได้ปิดประตูเรือนของตน ก่อนจะถอดเสื้อตัวนอกแล้วขึ้นไปนั่งบนเตียง

ขณะที่กำลังเอนกายลงนอน เขามองหลังคามุงหญ้าด้วยแววดาราบเรียบนิ่งสงบ แต่ถ้าใครมองเขาอย่างละเอียด ก็พบว่านั่นตาของเด็กหนุ่มในยามนี้เหมือนคมมืดที่เปล่งแสงเย็นเยือกออกมา

ผู้ที่ประสบความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ มักจะไม่หวั่นไหวต่อสิ่งที่คนธรรมดาทำไม่ได้ เรื่องในวันนี้... เขาไม่มีทางล้มมันไปง่ายๆ เด็ดขาด ตราบใดที่ยังมีวันข้างหน้าก็ย่อมมีโอกาส เขาจะต้องเอาคืนเป็นร้อยเท่าพันเท่า

เขาคิดก่อนหลับตาลง และเข้าสู่ห้วงนิทรากับด้วยลมหายใจสม่าเสมอ

เช้าวันต่อมาเสวี่ยหยวนจึงกับเสวี่ยเจียเยว่ต่างตื่นแต่เช้า เมื่อทั้งสองล้างหน้าล้างตาเรียบร้อยแล้ว ก็เดินไปที่เรือนของยายทานซึ่งอยู่บริเวณหน้าหมู่บ้าน และพบว่านางกำลังนำตะกร้าหวายที่เต็มไปด้วยเต้าหูซึ่งทำเสร็จเมื่อวานขึ้นไปบนรถลากล้อ โดยจัดวางอย่างเป็นระเบียบ

เสวี่ยเจียเยว่เอ่ยเรียก “ท่านยายทาน ข้ามาช่วยท่านแล้วเจ้าคะ”

เมื่อเธอกล่าวจบก็รีบเดินไปช่วยยกตะกร้าหวายใส่เต้าหูและของอื่นๆ ที่ทำมาจากถั่วเหลืองขึ้นไปบนรถลากล้อ

ยายทานได้ยืนดั่งนั้นก็เงยหน้าขึ้นมอง และเห็นเสวี่ยหยวนจึงเดินอยู่ด้านหลังเสวี่ยเจียเยว่ นางไม่รู้ว่าวันนี้เด็กหนุ่มจะเข้าไปในเมืองด้วย เมื่อเห็นเขามาจึงเอ่ยขึ้นด้วยความประหลาดใจ “หลานจิ้ง เจ้าก็มาด้วยหรือ”

เสวี่ยเจียเยว่รู้สึกตัวว่าเสวี่ยหยวนจิ้งไม่ใช่คนชอบโกหก เนื่องจากกลัวว่าเขาจะลำบากใจ เธอจึงรีบเอ่ยด้วยรอยยิ้ม

“เมื่อวานข้านำเต้าฮวยของท่านกลับไปให้ท่านพี่ เขาซาบซึ่งใจยิ่งนัก เมื่อรู้ว่าวันนี้ท่านจะเข้าเมืองไปขายเต้าหู เพราะเขากลัวว่าข้าจะแรงน้อย ช่วยเหลือท่านได้ไม่มากนัก อาจจะเป็นภาระของท่านเสียมากกว่า เขาก็อยากจะไปกับข้าเพื่อช่วยท่านขายเต้าหูเจ้าคะ”

ด้วยกังวลว่ายายทานจะไม่ยอมให้เสวี่ยหยวนจิ้งไปด้วย เธอจึงเอ่ยด้วยรอยยิ้มอีก “หลายวันก่อนท่านพี่บอกว่าอยากจะเข้าเมืองไปซื้อตำรา แต่ก็ไม่ว่างเสียที ในหมู่บ้านไม่มีรถม้าเข้าเมือง แต่โชคดีที่วันนี้ท่านยายเข้าเมือง ท่านพี่เลยอยากจะไปช่วยท่านด้วย และอยากจะทำค้ายันนั่งรถลากล้อ พอท่านขายเต้าหูหมดแล้ว เขาก็อยากจะใช้โอกาสนี้ไปดูตำราเจ้าคะ ไม่ทราบว่าคุณยายจะอนุญาตให้ท่านพี่ไปด้วยหรือไม่เจ้าคะ”

ยายทานเอ็นดูเสวี่ยหยวนจิ้งมาโดยตลอด เมื่อเห็นว่าเขาอยากจะมา

ช่วยเหลือตน เดิมทีนางคิดจะปฏิเสธเพราะความเกรงใจ ทว่าหลังจากได้ยิน เสวี่ยเจี๋ยเยว่บอกว่าเขาจะเข้าเมืองไปดูตำรา นางก็รีบเอ่ยตกลงทันที

เสวี่ยเจี๋ยเยว่ชานรับด้วยน้ำเสียงอันไพเราะ ก่อนจะเรียกเสวี่ยหยวนจิ้ง มายกตะกร้าหวายที่เหลืออยู่สองใบไปไว้บนรถลากล้อ จากนั้นทั้งสองคนก็ขึ้นไปนั่งรอ เมื่อยายทานคล่องโซ่ใส่กุญแจประตูลานเรือนเสร็จแล้วก็ตามขึ้นไป

เสวี่ยหยวนจิ้งกับเสวี่ยเจี๋ยเยว่ขับรถลากล้อไม่เป็น ดังนั้นหน้าที่ี่จึงเป็นของยายทาน

รถที่ใช้ล่อลากคันนี้ยายทานขับจนชำนาญแล้ว ตอนที่สะบัดเชือกนางไม่ได้ลงน้ำหนักไปที่ก้นของล้อ เพราะแค่ได้ยินเสียงเชือกปะทะอากาศ มันก็วิ่งไปข้างหน้าเอง

ยามนี้ยังเช้าอยู่มาก รอบด้านจึงมีแสงสว่างรำไร ม่านฟ้าสีน้ำเงินเข้มยังคงมีแสงดาวพร่างพราว น้ำค้างปกคลุมใบหญ้าที่เขียวเฉาบนพื้นดินราวกับหิมะตกก็ไม่ปาน

ในยามเช้าตรู่เช่นนี้ บนเส้นทางยังปราศจากผู้คนสัญจรไปมา มีเพียงนกที่กำลังโฉบบินออกจากกิ่งไม้เท่านั้น

แม้อากาศจะเย็นเยือก ยามที่ลมพัดต้องใบหน้าที่หนาวเหน็บไม่น้อย ทว่าในใจของเสวี่ยเจี๋ยเยว่กลับมีความสุขยิ่งนัก

ขอเพียงได้ออกมาจากเรือนหลังนั้น ไม่ได้เห็นหน้าเสวี่ยหย่งผู้กับซุนชิงฮวา เธอก็อารมณ์ดีขึ้นมาไม่น้อย อีกทั้งตั้งแต่ข้ามภพมาเป็นเวลากว่าครึ่งปี ในที่สุดเธอก็ได้ออกมาดูโลกภายนอกเสียที

เธอสนทนากับยายทานอย่างมีความสุขตลอดทาง บางครั้งบางครั้งก็จะเอ่ยถามถึงสภาพแวดล้อมในเมืองว่าเป็นอย่างไร

ยายทานคิดเพียงว่าเสวี่ยเจี๋ยเยว่ยังไม่เคยเข้าเมืองจึงดูสนใจยิ่งนัก ซึ่งนางก็ตอบคำถามด้วยรอยยิ้ม ทว่าเสวี่ยหยวนจิ้งกลับรู้ว่าไม่ใช่แค่นั้นอย่างแน่นอน

หากเพียงสนใจเรื่องทั่วไปในเมือง จำเป็นต้องถามละเอียดขนาดนี้เชียว หรือ อีกอย่าง... เมื่อได้ฟังคำพูดของแม่นางน้อย ต่อให้เจ้าตัวพยายามปกปิด ความกระตือรือร้นเพียงใด ทว่าเขากลับฟังออกกว่าความจริงแล้วอีกฝ่ายกำลัง ทำความเข้าใจเกี่ยวกับโลกภายนอกอยู่ ถึงขั้นถามว่าของบางอย่างไม่มีในเมือง เล็ก หากอยากได้ต้องเข้าไปถึงเมืองหลวงใช่หรือไม่

‘นางรู้มากแค่ไหนกันเน...’

เสวี่ยหยวนจึงรู้สึกว่เสวี่ยเจียเยวรู้เรื่องต่างๆ มากมาย แม้กระทั่งเรื่อง ที่เขาไม่เคยรู้

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ เด็กหนุ่มก็เม้มริมฝีปากบาง สายตาจับจ้องไปที่ แม่นางน้อยโดยไม่เอ่ยคำใด

เขารู้สึกว่าการที่จะควบคุมน้องสาวผู้นี้คงทำได้ไม่ถนัดนัก กระทั่งตัวเขา เองยังควบคุมไม่ได้ และการได้รู้เช่นนี้ทำให้เด็กหนุ่มไม่สบายใจนัก

ลมหนาวพัดโชยตลอดทาง ขอบฟ้าค่อยๆ สว่างขึ้น และขณะที่ พระอาทิตย์กำลังลอยขึ้นมาให้เห็นนั้น ทั้งสามคนก็เข้าไปถึงตัวเมืองแล้ว ทว่า เสวี่ยเจียเยวกลับรู้สึกผิดหวังเล็กน้อย

ในภาพที่จากมา ตากับยายของเธอก็อาศัยอยู่ในเมืองเล็ก บางครั้งเธอ จะไปซื้อของที่ตลาดเข้ากับพวกท่าน แม้ผู้คนจะไม่ได้เดินกันขวักไขว่จนเบียด เสียด แต่ก็มากกว่าตอนนี้...

เสวี่ยเจียเยวมองทางเดินที่เต็มไปด้วยโคลนเลนเบื้องหน้า สองข้างทาง เป็นเรือนหลังเตี้ย และมีต้นหลิวที่คดงอยู่หนึ่งต้น เพราะยามนี้เข้าสู่ฤดูหนาว แล้ว ใบหลิวจึงร่วงหล่นไร้ชีวิตชีวา

ไม่ว่าจะมองไปทางใดก็ล้วนขาดสีสัน อีกทั้งคนในเมืองเล็กๆ แห่งนี้ยังมีไม่มากนัก

เธอทวนนึกถึงความรู้ด้านประวัติศาสตร์ที่เคยอ่านในภาพที่จากมา ใน รัชศกเทียนเป่าแห่งราชวงศ์ถังเป็นช่วงที่รุ่งโรจน์ที่สุด มีราษฎรอยู่เพียงหนึ่งพัน

ทำร้ายคร้วเรือน หรือแปดพันคนโดยประมาณ แต่เป็นยุคที่ผู้คนมั่งคั่งร่ำรวย เป็นอย่างมาก...

เอาเถอะ... คงเป็นเพราะตอนนั้นเธอดูโทรทัศน์ในช่วงเทศกาล ซึ่งมีคน เดินทางไปท่องเที่ยวในสถานที่ต่างๆ กันอย่างหนาแน่น จึงคิดว่าเมืองแห่งนี้จะมีคนสัญจรไปมาเป็นจำนวนมากเช่นกัน

ทั้งสองคนช่วยยายหามยกตะกร้าหวายบนรถลากล้อลงมานั่งอยู่ริมทางเดิน

เสวี่ยเจียเยว่คิดว่าตนสามารถช่วยยายเรียกลูกค้าได้ ทว่าเสวี่ยหยวนจึงเป็นคนทะนงตัวสูงและมีการศึกษา เขาต้องไม่ยอมทำเรื่องเช่นนี้อย่างแน่นอน เธอจึงบอกให้เด็กหนุ่มไม่ไปเดินเล่น รอสักพักค่อยกลับมา แต่เขาไม่ยอมไป เพียงยืนมองเธออยู่ข้างๆ เท่านั้น

เสวี่ยเจียเยว่รู้สึกว่าเขาคงมาเพื่อล้งเกตเธอกระมัง... เหตุใดถึงได้ทำเหมือนเธอจะหนีไปอย่างไรอย่างนั้น

ขณะเดียวกันเสวี่ยหยวนจึงก็ยังเชื่อในความคิดของตน จึงอยากให้เสวี่ยเจียเยว่อยู่ในสายตาของเขาตลอดเวลาเพื่อความสบายใจ

และด้วยการจับตามองอีกฝ่ายตลอดเวลา ก็ทำให้เด็กหนุ่มรู้ว่าการคำนวณเงินของแม่ช่างน้อยยดเยียมนัก

สิ่งที่ยายหามนำมาขายในวันนี้ไม่ได้มีเพียงเต้าหูเท่านั้น แต่ยังมีของอื่นๆ อย่างเช่น ถั่วลันเตาตากแห้ง ของที่ทำจากถั่วประเภทต่างๆ จำนวนเงินที่ต้องจ่ายจึงต่างกัน ทว่าเสวี่ยเจียเยว่ก็สามารถบอกได้ทันทีว่าต้องจ่ายเงินเท่าไร ทำให้ยายหามเอ่ยชมไม่หยุด

“เอ๋อริยาช่างคิดเงินเก่งจริงๆ เมื่อก่อนข้าเคยเห็นนายบัญชีที่ทำหน้าที่คิดบัญชีเพียงอย่างเดียว อย่างไรก็ต้องดีดลูกคิดถึงจะสามารถบอกราคารวมได้ แต่ดูเจ้าสิ ตอบออกมาได้ทันที ข้าว่าต่อไปเจ้าต้องได้เป็นนายบัญชีอย่างแน่นอน”

เสวี่ยเจียเยว่ได้ยินดังนั้น หัวใจก็เต้นรัวทันที แต่แสร้งเอ่ยถามอย่างไม่เข้าใจ “แต่ที่ท่านยายทาน มีสตรีเรียนบัญชีที่ไหนกัน นายบัญชีไม่ใช่ว่ามีแต่บุรุษหรือเจ้าคะ”

ยายทานซึ่งเต้าหู้แล้วใส่ลงไป ในตะกร้าหวายของลูกค้าผู้หนึ่งพลางเอ่ยขึ้น “เจ้าไปได้ยินมาจากที่ไหน เหตุใดสตรีจะเป็นนายบัญชีไม่ได้ ในเมืองแห่งนี้มีเจ้าของร้านขายของป่าเป็นสตรีผู้หนึ่ง การค้าขายของนางก็รุ่งเรืองเป็นอย่างมาก ได้ยินมาว่านางได้ไปขายไกลถึงเมืองหลวง ในเมืองนี้เดิมทีก็มีร้านขายของป่าอีกหนึ่งร้าน เจ้าของร้านเป็นบุรุษ แต่การค้าขายสู่เจ้าของร้านที่เป็นสตรีไม่ได้ เขาจึงใช้วิธีการต่างๆ เพื่อกลั่นแกล้งนาง ทว่าสุดท้ายก็ถูกนางเอาคืน ทำให้ร้านของเขาต้องปิดไป เรื่องนี้มีใครบ้างที่ไม่รู้ ใครๆ ต่างก็พากันเอ่ยชมว่านางเก่งกาจยิ่งนัก”

หลังจากฟังยายทานพูดจบ หัวใจเสวี่ยเจียเยว่พลันลั่นไหวขึ้นมา ก่อนจะเอ่ยถาม “ร้านของสตรีผู้นั้นอยู่ที่ไหนเจ้าคะ ท่านยายทาน อีกประเดี๋ยวข้าอยากจะไปดูเสียหน่อย ท่านอนุญาตหรือไม่เจ้าคะ”

“เหตุใดข้าจะไม่ให้เจ้าไปเล่า” ยายทานเอ่ยตอบด้วยรอยยิ้ม “อีกประเดี๋ยวพอขายเต้าหู้ใกล้จะหมดแล้ว เจ้ากับพี่ชายเจ้าก็ไปเดินเล่นเถอะ เพราะนี่เป็นการเข้าเมืองครั้งแรกของพวกเจ้า”

เสวี่ยเจียเยว่ขานรับด้วยความดีใจ ในใจก็เริ่มวางแผน ที่แท้ในยุคนี้มีผู้หญิงทำการค้าขายแล้ว แต่ยังสอບคัดเลือกขุนนางไม่ได้ ไม่ต้องเอ่ยถึงเรื่องเขียนบทความในการสอบ เพียงแค่จะเข้าสนามสอบก็ต้องตรวจค้นร่างกายแล้ว เมื่อพวกเขาถูบลค่าไปมามีชีจะรู้ว่าเธอเป็นผู้หญิงหรือ ส่วนเรื่องที่เป็นนักบัญชีหรือนายบัญชียุคนั้นน่าสนใจไม่น้อย

แต่เธอเขียนตัวหนังสือด้วยพู่กันไม่ได้ ควรจะทำเช่นไรดี...

เมื่อคิดทบทวนแล้วก็นึกได้ว่าเสวี่ยหยวนจึงเขียนพู่กันได้ ให้เขาสอนเธอเขียนคงไม่ใช่เรื่องเสียหายอันใด

ขณะที่เธอกำลังคิดเรื่องนี้ ก็ได้ยินเสียงเย็นยะเยือกของเสวี่ยหยวนจิ้ง
ดังขึ้นข้างๆ

“ท่านยายหวนบอกว่าแม่สตรีผู้นั้นจะเก่งกาจ สามารถดูแลร้านขาย
ของป่าขนาดใหญ่ได้เพียงคนเดียว แต่ทั้งชีวิตนี้นางก็ไม่ได้ออกเรือน ต้องอยู่
เป็นสาวท้อคาเรือน เพราะบุรุษไม่สามารถยอมรับได้หากภรรยาของตนเก่งกาจ
เกินไป”

สี่สิบเอ็ด

เข้าเมืองซื้อตำรา

เสวี่ยเจี๋ยเยว่ได้ยินเด็กหนุ่มเอ๋อเช่นนั้น ก็หันไปมองเขาทันที แต่ไม่ได้เอ่ยคำใดออกมา เพียงคิดในใจว่าไม่ได้ออกเรือนแล้วจะอย่างไร ใครเป็นผู้กำหนดว่าผู้หญิงต้องออกเรือนเท่านั้น อีกอย่าง... ในยุคนี้การมีภรรยาสามอนุสี่ก็เป็นเรื่องธรรมดาพอฟๆ กับการกินข้าวดีมีน้ำ แต่เธอไม่ชอบจึงไม่เคยคิดอยากแต่งงานด้วยซ้ำ อยู่คนเดียวดีกว่าเป็นไหนๆ

เสวี่ยหยวนจึงเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ได้เอ่ยอะไร และสีหน้าก็ดูไม่ใส่ใจอย่างเห็นได้ชัด จึงคิดว่าเมื่อครุ่นนี้แม่นางน้อยไม่ได้ฟังคำพูดประโยคนั้นของเขาเลย

เด็กหนุ่มแปลกใจไม่น้อย เพราะตามที่เขารู้มา สตรีในยุคนี้มีผู้ใดบ้างที่ไม่อยากแต่งงานกับบุรุษดีๆ ถ้าแก่เนี้ยร้านขายของป่าผู้ั้น ทั้งชีวิตไม่ได้ออกเรือนย่อมไม่มีบุตร แล้วในโลกนี้มีก็คนที่เหมือนเสวี่ยเจี๋ยเยว่บ้าง ไหนจะต้องเผชิญกับคำติฉินนินทาของผู้คน ถึงแม้ตอนนี้ยังคงมีชีวิตชีวา แต่ยามแก่เฒ่าจะไม่รู้สึกโดดเดี่ยวหรือ ทว่าท่าทางของแม่นางน้อยในตอนนั้น เห็นได้ชัดว่าเห็นด้วยกับวิธีการของแก่แก่เนี้ยผู้ั้น

เขามักกลั่นความตะลึงเอาไว้ สายตาที่มองเสวี่ยเจี๋ยเยว่แน่นเต็มไปด้วย

ความสงสัย

คนในเมืองนี้เดิมทีก็มีไม่มาก และไม่ใช่ว่าทุกคนจะซื้อเต้าหู้กิน ดั้งนั้น แม้จะผ่านช่วงสายมาแล้ว แต่พวกเขาก็ยังขายเต้าหู้ตะกร้าใหญ่และของอื่นๆ ไปได้ไม่ถึงครึ่ง

เสวี่ยเจียเยว่เอ่ยถามยายห่าน “ทุกครั้งที่ท่านมาขายเต้าหู้ในเมือง ท่านขายไปได้กี่ชิ้นหรือเจ้าคะ”

“ไม่แน่นอนเท่าไรนัก บางครั้งโชคดีคนซื้อมีมากเต้าหู้จึงเหลือน้อย แต่บางครั้งโชคไม่ดี เหลือเกินครึ่งกลับเรือนไปก็มี วันนี้ขายไปแล้วเกือบครึ่ง ก็ถือว่าไม่แยءเท่าไร” ยายห่านเอ่ยตอบ

เสวี่ยเจียเยว่รู้ว่าการทำเต้าหู้เป็นเรื่องที่ยุงยาก ยิ่งไปกว่านั้นยายห่าน ก็อายุมากแล้ว จึงทำได้ไม่บ่อยนัก นางต้องทำเยอะเป็นพิเศษ และมักจะคิดว่าต้องขายเต้าหู้พวกนี้ให้หมด แต่ตอนนี้...

เธอมองเต้าหู้สีขาวราวหิมะและของที่ทำจากถั่วอื่นๆ ในตะกร้าหวาย ก่อนจะคิดหาทางออกได้ในเวลาอันรวดเร็ว

ยายห่านเอ่ยขึ้น “ไม่เป็นไร อีกประเดี๋ยวดอนขั้บรถลากล่อกลับไป ค่อยตะโกนขายให้ชาวบ้านที่อยู่บริเวณใกล้ทางเดินก็ได้ พอถึงตอนนั้นก็คงจะขายได้บ้าง”

ทว่าเสวี่ยเจียเยว่กลับไม่คิดเช่นนั้น “ปกติคนขายเต้าหู้ในหนึ่งครั้งจะได้เท่าไรกันเชียว ขายได้สองสามแผ่นก็นับว่ามากแล้ว อีกทั้งปีนี้ลมแรง ท่านขั้บรถลากล่อไปร้องตะโกนขายให้แก่ชาวบ้านที่อยู่ใกล้ทางเดินไป นั่นเป็นการสิ้นเปลืองแรงอย่างมาก ยิ่งไปกว่านั้น ท่านคิดจะทำเช่นนี้ทุกครั้งที่เข้ามาขายเต้าหู้ในเมืองหรือเจ้าคะ พอขายไม่ออกก็นำส่วนที่เหลือกลับไปวางทิ้งไว้โดยเปล่าประโยชน์

“ท่านยายห่าน ในเมืองแห่งนี้มีร้านอาหารหรือไม่เจ้าคะ หรือไม่มีก็ครอบครัวใหญ่ ซึ่งจะมีคนที่คอยซื้อวัตถุดิบสำหรับทำอาหารโดยเฉพาะ หาก

ลองไปดูเสียหน่อย จ่ายเงินเล็กน้อยแก่ชาวบ้านเพื่อให้เขาช่วยหาคนผู้นั้น เมื่อเจอแล้วก็สนทนากับพวกเขาเล็กน้อย บอกว่าเจ้าผู้ของท่านขายราคาต่ำกว่าเจ้าอื่น จากนั้นเขาสามารถเสนอราคาเดิมให้แก่เจ้าของร้านได้หรือไม่ ทำเช่นนี้เขาก็จะได้เงินจากส่วนต่างของราคาที่ซื้อจากท่านไป แล้วมีเหตุอันใดที่เขาจะไม่ยอมเล่า ต่อไปท่านก็สามารถนำเจ้าผู้ที่ทำเสร็จแล้วมาส่งขายให้เขาโดยตรงได้ ไม่ต้องมานั่งตากแดดตากลมที่นี่ ไม่ต้องลำบากตรากตรำไปตะโกนขาย ซ้ำคิดว่าวิธีนี้ดีไม่ใช่ใช่น้อย เหตุใดพวกเราไม่ลองไปตามเสียตอนนี้เลยเล่า”

เสวี่ยหยวนจึงได้ยินเช่นนั้นก็ตะลึงงันในทันที

เขาไม่ได้ตะลึงเพราะความฉลาดของเสวี่ยเจี๋ยเยว่ เพราะเรื่องนี้เคยมีคนทำมาก่อน ทว่าอีกฝ่ายเป็นเพียงเด็กอายุแปดขวบ กลับคิดวิธีนี้ขึ้นมาได้ การพัฒนาของสมองช่างรวดเร็วยิ่งนัก...

ทว่าแม้จะคิดเช่นนี้ คนที่เหมือนน้ำเย็นเฉียบเช่นเขาก็ต้องชั้ดอีกฝ่ายบ้าง “เกรงว่าเรื่องนี้คงไม่ง่ายอย่างที่เจ้าคิดหรอก คนในเมืองนี้เดิมทีก็มีไม่มากอยู่แล้ว คงมีเรือน้อยกว่าหลังเท่านั้นกระมัง จะมีร้านอาหารสักกี่แห่ง และในวันปกติจะมีคนไปกินข้าวที่ร้านอาหารสักกี่คน แม้ว่าจะมี พวกเขาจะกินมังสวิรัตแทนเนื้อเท่าไร ย่อมต้องกินอาหารที่มีเนื้อสัตว์มากกว่า มีใครบ้างที่ไปร้านอาหารเพื่อกินเจ้าผู้

“ส่วนครอบครัวใหญ่ พวกเขาก็เหมือนกับคนซื้อทั่วไป วันหนึ่งจะใช้เจ้าผู้มากเท่าไร คนที่ซื้อวัตถุดิบทำอาหารก็ย่อมมีคนรู้จักส่งเจ้าผู้ราคาต่ำให้เขาทุกวัน เจ้าให้ท่านขายทานไปถามคนเหล่านั้นในเวลานี้ ทั้งยังให้นางจ่ายเงินอีก แต่กลับไม่มีประโยชน์อะไร”

เสวี่ยเจี๋ยเยว่ไตร่ตรองดูก็คิดว่าคำพูดของเขามีเหตุผล จึงรู้สึกท้อแท้ไม่น้อย

“แล้วจะทำอย่างไรดี หรือว่าจะให้ท่านขายทานนำเจ้าผู้ที่เหลือกลับไป แล้ววางทิ้งไว้ในเรือนโดยเปล่าประโยชน์เช่นนั้นหรือ”

เสวี่ยหยวนจิ้งหันไปมองแม่นางน้อย สุดท้ายก็พบนเห็นท่าทางท้อแท้ของอีกฝ่ายไม่ได้ เขาจึงเอ่ยขึ้น “เจ้าลองคิดดูให้ดี คนที่กินมังสวิรัตทุกวันคือใคร”
เสวี่ยเจี๋ยเยว่หรีตาลง คิ้วบางขมวดแน่น และมีสีหน้าจริงจัง
เด็กหนุ่มเห็นท่าทางของแม่นางน้อยแล้วอยากจะลูบศีรษะอีกฝ่ายทันที...

ทว่าจู่ๆ เขาก็เห็นเสวี่ยเจี๋ยเยว่ปรบมือแล้วเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ข้าคิดออกแล้ว! พระกับแม่ชีในอารามอย่างไรเล่า และยังมีผู้แสวงบุญอีก คนที่อยู่ในอารามต้องกินเจตลอดทั้งวันไม่ใช่หรือ”

เสวี่ยหยวนจิ้งไม่ได้เอ่ยคำใด เพียงเผยรอยยิ้มบางๆ เท่านั้น

จากนั้นเสวี่ยเจี๋ยเยว่หันไปเรียกยายหาน “ท่านยายหาน เร็วเข้าเจ้าคะ พวกเรายกตะกร้าขึ้นรถลากล่อกันเถอะ และไปถามทุกอารามที่มีในเมืองตอนนี้เลยเจ้าคะ”

เสวี่ยหยวนจิ้งช่วยยกตะกร้าหวายขึ้นไปบนรถลากล่อ จากนั้นทั้งสามคนก็มุ่งหน้าไปยังอาราม

แม้จะเป็นเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่งในชนบท ทว่ากลับมีอารามถึงสองแห่ง แห่งหนึ่งเป็นของแม่ชี ส่วนอีกแห่งหนึ่งเป็นของพระสงฆ์ มีผู้แสวงบุญจำนวนมากเข้ามากราบไหว้บูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ อีกทั้งส่วนใหญ่ยังอยู่กินข้าวกันที่อาราม

แม้ว่าในอารามจะมีคนคอยจัดหาเต้าหู้กับอาหารประเภทถั่วโดยเฉพาะ แต่ในทุกวันก็ต้องการเป็นจำนวนมาก อีกอย่าง... ราคาที่ยายหานขายนั้นต่ำกว่าเจ้าอื่นถึงสองส่วน จึงสามารถขายหมดได้อย่างรวดเร็ว กระทั่งคนที่จัดหาวัตถุดิบยังบอกว่าหากนางขายราคานี้ตลอด ตราบไต่ที่ยังทำเต้าหู้กับของประเภทถั่ว ขอเพียงส่งมาขายที่อาราม พวกเขาจะรับซื้อทั้งหมด

ยายหานได้ยินเช่นนั้นก็ดีใจมาก เป็นอย่างที่เราเสวี่ยเจี๋ยเยว่พูดจริงๆ ต่อไปนางก็ไม่ต้องไปนั่งตากลมตากแดดอยู่ริมทางเดินแล้ว และไม่ต้องลำบากตรากตรำไปขายตามเรือนของชาวบ้าน ขอเพียงทำเต้าหู้มาขายให้อาราม

ก็พอแล้ว เมื่อก่อนในเดือนหนึ่งต้องทำเต้าหู้สามครั้ง และเข้าเมืองสามรอบ แต่ตอนนี้ในเดือนหนึ่งเดือนนางสามารถทำได้ห้าครั้งหรือมากกว่านั้น และคาดว่าคุณชายหมดทุกครั้ง เมื่อคำนวณดูแล้วนางจะได้กำไรเท่าไรในเดือนหนึ่งเดือน...

เมื่อยายทานมีความสุข นางก็พาเสวี่ยหยวนจึงกับเสวี่ยเจี๋ยเยว่ไปกินอาหารกลางวันคือหมั้วหมั้วเผินทั้ง²² คนละถ้วยที่เพิงริมทาง เมื่อกินเสร็จนางยังให้เงินพวกเขาคนละห้าอึเปะ

แม่ทั้งสองคนไม่ต้องการ แต่ยายทานยืนกรานอย่างหนักแน่น

“หากไม่ใช่เพราะพวกเจ้าสองคน วันนี้ข้าคงต้องนำเต้าหู้กลับไปทิ้งโดยเปล่าประโยชน์แล้วกระมัง ยิ่งไปกว่านั้น เพราะทำตามวิธีของพวกเจ้า คนที่หาซื้อวัตถุดิบในอารามจึงให้ข้าเอาเต้าหู้มาขายทุกเดือนและจะได้กำไรไม่รู้ตั้งเท่าไร ห้าอึเปะนี้ถือว่าข้าให้พวกเจ้าซื้อของกินเล่นก็แล้วกัน”

เมื่อเสวี่ยหยวนจึงกับเสวี่ยเจี๋ยเยว่ได้ยินดังนั้น ก็เอ่ยขอบคุณยายทานและรับเงินมา

ยายทานบอกว่าจะไปซื้อผ้าสีครามสักสองสามผืน²³ เพื่อนำกลับไปตัดรองเท้า เสวี่ยเจี๋ยเยว่ก็อยากจะไปดูร้านขายของป่าของเจ้าแก็งเหยียผู้นั้น และอยากไปดูร้านขายตำราด้วย ไม่รู้ว่าตำราในยุคนี้ราคาเท่าไร หากซื้อให้เสวี่ยหยวนจึงได้สักเล่มก็คงจะดีไม่น้อย

เสวี่ยหยวนจึงยอมไม่วางใจหากต้องปล่อยแม่ตนเองน้อยไปคนเดียวจึงเดินไปด้วย หลังจากทำธุระเสร็จแล้วพวกเขาจะไปพบกับยายทานที่ซุ้มประตูเมือง

ระหว่างทางเสวี่ยหยวนจึงถามขึ้น “เหตุใดเจ้าต้องไปดูร้านขายของป่าร้านนั้นให้ได้ เจ้าอยากจะทำการค้าขายเหมือนเจ้าแก็งเหยียผู้นั้นหรือ”

²² คือซุบเสฉวน

²³ ผืน คือหน่วยวัดในยุคจินโบราณ โดยที่ 1 ผืน เท่ากับ 3.34 เซนติเมตร

หากเป็นเมื่อก่อนเสวี่ยเจียเยว่ไม่มีทางเปิดเผยความคิดที่อยู่ใใจให้เสวี่ยหยวนจิ้งฟังอย่างแน่นอน ทว่าหลังจากเกิดเรื่องเมื่อวานนี้ เธอก็เชื่อใจเขาเป็นอย่างมาก จึงไม่มีทีท่าว่าจะปิดบังแต่อย่างใด

เธอตอบด้วยรอยยิ้ม “ข้าต้องคิดเช่นนั้นอยู่แล้ว ท่านพี่ไม่อยากจะอยู่ในชนบทไปตลอดชีวิตใช่หรือไม่ ข้าเองก็เช่นกัน แต่ตอนนี้ข้ายังคิดหาหนทางอื่นไม่ออก จึงอยากจะไปดูร้านขายของป่าแห่งนั้นก่อน หากต่อไปสามารถทำได้ ข้าก็จะทำการค้าขายแบบเดียวกับเจ้าแก่เนี้ยผู้นั้น หาเงินด้วยตัวเองและใช้เงินตัวเอง หากไม่ถูกใครกดขี่อีก ชีวิตก็มีความสุขดีไม่ใช่หรือ”

เสวี่ยเจียเยว่อยากจะออกไปจากหมู่บ้านชิวเฟิง หนีไปจากเสวี่ยหยงผู้กับชุนชิงฮวา

เมื่อได้ฟังแม่ nang น้อยพูดมาเช่นนั้น เด็กหนุ่มเข้าใจว่าอีกฝ่ายอยากจะออกมาคนเดียวอย่างเห็นได้ชัด จากนั้นก็ใช้ชีวิตมีความสุขคนเดียว...

เสวี่ยหยวนจิ้งไม่เอ่ยคำใด เพียงจับจ้องอีกฝ่ายด้วยสายตาไม่เข้าใจ

ในขณะที่เสวี่ยเจียเยว่กำลังจะถามว่าสายตาเช่นนี้ของเขาหมายความว่าอย่างไร ก็เห็นว่าเสวี่ยหยวนจิ้งเบือนหน้าไปทางอื่นอย่างกะทันหัน มองกิ่งหอมหมื่นลี้ที่ยื่นออกมานอกกำแพงเรือนข้างๆ ก่อนจะเอ่ยอย่างเนิบนาบ

“ตราบใดที่เจ้าอยู่กับข้า ข้าก็จะหาเงินให้เจ้าใช้ ไม่ให้ใครมาข่มเหงรังแกเจ้าอีก ข้าจะเป็นคนเลือกกว่าที่สามีดีๆ ให้แก่เจ้า สามีภรรยารักใคร่กลมเกลียว มีลูกมีหลานคอยดูแล คงจะดีกว่าการที่เจ้าเป็นเหมือนเจ้าแก่เนี้ยผู้นั้น ที่ทั้งชีวิตต้องอยู่คนเดียวไปจนตาย... ใช่หรือไม่”

เสวี่ยเจียเยว่ได้ยืนดั่งนั้นก็รู้สึกตกใจไม่น้อย ทว่าแม้จะตกใจเพียงใด เธอก็อยากจะออกไปดูโลกที่กว้างใหญ่ไพศาลอยู่ดี ไม่ใช่การแต่งงานกับใครสักคน แล้วใช้ชีวิตอยู่ในเรือนไปจนตาย ไม่น่าจะต้องมองดูสามีของตนรับอนุเข้าเรือนก็เป็นได้

หลังจากผ่านไปไม่นาน เธอก็เอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ไม่ว่าต่อไปข้าจะเป็น

อย่างไร และไม่ว่าต่อไปข้างหน้าจะไปอยู่ที่ไหน ข้าก็ยังเป็นน้องสาวของท่านพี่เสมอ เรื่องนี้ข้าไม่มีวันลืมเจ้าค่ะ”

เสวี่ยหยวนจึงคิดว่า... ดูเหมือนคำพูดของเขาจะไม่สามารถเปลี่ยนใจแม่ นางน้อยได้เลย อีกฝ่ายยังคงหนักแน่นในความคิดของตนเอง

เด็กหนุ่มมองหน้าเสวี่ยเจียเยว่ด้วยสายตาลึกลับ ล้ายากจะหยั่งถึงอีกครั้ง จากนั้นเขาก็ไม่พูดเรื่องนี้อีก

เขาพูดขึ้นมาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ด้านหน้าก็คือร้านขายของป่า ไปกันเถอะ ข้าจะเดินเข้าไปกับเจ้า”

แม้ว่าเสวี่ยเจียเยว่จะพูดหรือคิดเช่นไร เด็กหนุ่มก็ไม่มีทางปล่อยให้อีกฝ่ายไปจากเขาอย่างแน่นอน ในเมื่อเป็นน้องสาวของเขาแล้ว เขาต้องดูแลปกป้องแม่ นางผู้นี้ไปตลอดชีวิต จะปล่อยให้ไปเดินอยู่บนเส้นทางที่คนหังได้หล้าไม่เห็นด้วยได้อย่างไร จะไม่ลำบากไปทั้งชีวิตหรือ

ทว่าเสวี่ยเจียเยว่กลับไม่รู้ว่เสวี่ยหยวนจึงกำลังคิดลึ้งใต้อยู่ เมื่อเห็นว่สีหน้าของเขาราบเรียบ ก็คิดว่าอีกฝ่ายคงเห็นด้วยกับคำพูดของตนแล้ว เธอจึงขานรับและเดินเข้าไปในร้านขายของป่าที่อยู่ตรงหน้าพร้อมกับเด็กหนุ่ม

มีโต๊ะคิดเงินที่ทำมาจากไม้ ด้านข้างจัดวางของอย่างเห็ดหูหนูป่าตากแห้ง เมื่อเดินเข้าไปอีกก็มองเห็นของป่ามากมายวางกองอยู่หลังร้าน

เมื่อเฝ้าแก่ที่กำลังยืนคิดเงินอยู่หลังโต๊ะเห็นพวกเขาเดินเข้ามา ก็ชำเลืองมองครู่หนึ่ง หลังจากเห็นเสื้อผ้าที่หังสองคนสวมแล้ว เขาไม่ได้ไปต้อนรับแต่อย่างใด เพียงเชิดคางให้ลูกจ้างที่กำลังใช้ไม้ชนไม้ปิดตู้อยู่ด้านข้าง

ลูกจ้างคนนั้นเข้าใจทันที เขาวางไม้ชนไม้ไกลแล้วเดินไปเอ่ยถามเสวี่ยหยวนจึ้งกับเสวี่ยเจียเยว่ “ท่านลูกค้ำหังสองต้องการขายของป่าหรือว่าต้องการซื้อของป่าขอรับ”

ขณะเดียวกัน... สายตาของเขาก็มองพิจารณาคนหังสองตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าไปด้วย

แม้จะเห็นว่าเสื้อผ้าที่พวกเขาสวมนั้นเก่าและมีรอยปะชุน ดูก็รู้ว่าเป็นคนยากจน ทว่าเมื่อมองแวตาสดใสและเฉลียวฉลาดกว่าคนทั่วไปคู่่นั้นของแม่ นางน้อยที่อยู่ตรงหน้า และรัศมีอันน่าเกรงขามบนตัวของเด็กหนุ่ม กลับรู้สึกว่ามันไม่เหมือนเด็กยากจนทั่วไป

ลูกจ้างในร้านอดลั่งใจไม่ได้ ไม่รู้ว่าชาติกำเนิดของพวกเขาเป็นอย่างไร กระนั้นคนที่ทำการค้าขาย เมื่อพบเจอคนก็ต้องยิ้มแย้ม ไม่ใช่เรื่องผิดอันใด ดังนั้นใบหน้าของเขาจึงมีรอยยิ้มกว้างตลอดเวลา

พอแม่ นางน้อยหันมามยิ้มให้ เขาก็รู้สึกราวกับเห็นดอกพุดตานกำลังผลิบานอย่างช้าๆ

“รบกวนพี่ชายท่านนี้แล้ว ข้ากับท่านพี่ของข้าขอเดินดูก่อนนะเจ้าคะ”

หลังจากลูกจ้างในร้านได้เห็นรอยยิ้มของเสวี่ยเจียเยว่ ก็ถึงกับตะลึงงันไปในทันที สายตาของเขายังคงจับจ้องแม่ นางน้อยตลอดเวลา

เขาไม่เคยเห็นใครยิ้มงดงามเช่นนี้มาก่อน...

ทันใดนั้นก็สัมผัสได้ถึงสายตาอันเย็นชาที่มองมาจากด้านข้าง เขาลှ่นสะท้านขึ้นมาอย่างอดไม่ได้ จึงรีบเก็บสายตากลับมาทันที แล้วหันไปมองห่อเห็ดหอมแห้งที่เปิดอยู่บนชั้นวางของด้านข้าง

เมื่อเสวี่ยหยวนจิ้งไม่เห็นอีกฝ่ายมองเสวี่ยเจียเยว่อีก ก็ถอนสายตากลับมา และอยู่ข้างๆ แม่ นางน้อยพร้อมเดินดูของป่าในร้านไปเรื่อยๆ

ความจริงแล้วที่นี้ไม่มีอะไรสวยงามน่ามอง เหมือนกับของป่าทั่วไป เจ้าของร้านคงรับซื้อมาจากหมู่บ้านละแวกนี้ในราคาต่ำ จากนั้นก็แยกของดีกับของคุณภาพต่ำออกจากกัน แล้วค่อยส่งไปขายเมืองอื่น และรับกำไรส่วนต่าง หากอยากทำการค้าเช่นนี้ ประการแรกก็ต้องมีเงินลงทุนก้อนใหญ่ แต่เห็นได้ชัดว่าในยามนี้เสวี่ยเจียเยว่ไม่มีเงินลงทุน ทั้งตัวมีเงินเพียงห้าอี้แปะ ซึ่งเป็นเงินที่ยายทานเพิ่งให้มา...

รอยยิ้มของเสวี่ยเจียเยว่พลันหายไป จากนั้นเธอก็เรียกเสวี่ยหยวนจิ้ง

“ท่านพี่ พวกเราไปกันเถอะเจ้าคะ”

เสวี่ยหยวนจึงพยักหน้า แล้วเดินออกไปนอกห้องพร้อมกับอีกฝ่าย
หลังจากออกมาจากร้านขายของป่า เด็กหนุ่มคิดจะพาแม่ นางน้อยไปดูที่อื่น
แต่คิดไม่ถึงว่าเสวี่ยเจี๋ยเยว่จะเฝ้าตามเขาขึ้นมาก่อน

“ท่านพี่ มีร้านขายตำราในเมืองนี้หรือไม่เจ้าคะ ข้าอยากไปดูเสียหน่อย”
เสวี่ยหยวนจึงได้ยืนดั่งนั้นก็พลันหยุดชะงักทันที และหันไปมองอีกฝ่าย
ด้วยสีหน้าตกใจเล็กน้อย “เจ้าจะซื้อตำราหรือ”

เมื่อก่อนเออร์ยาไม่มีความรู้ ข้อนี้อีกฝ่ายเองก็รู้ดี... หรือว่าตอนนี้
แม่ นางน้อยจะบอกความจริงว่าตนเองอ่านตำราออก ถ้าเช่นนั้นก็คงไม่กังวลว่า
เขาจะคิดมาก...

เสวี่ยเจี๋ยเยว่พยักหน้า จากนั้นก็เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงสดใส “ใช่เจ้าคะ
เมื่อครู่นี้ท่านยายทานให้เงินเข้ามาห้าอึเปะ ข้าจึงอยากจะไปดูตำราเสียหน่อย
หากเงินพอ ข้าอยากจะทำซื้อให้ท่านพี่สักเล่มสองเล่มเจ้าคะ”

เสวี่ยหยวนจึงตะลึงงัน เป็นเวลานานกว่าเขาจะได้สติกลับมา และสัมผัส
ได้ถึงความอบอุ่นในหัวใจ อบอุ่นยิ่งกว่าน้ำร้อนในฤดูหนาวเสียอีก

“ไม่เป็นไร” เขาปฏิเสธ “เงินที่ท่านยายทานให้ เจ้าก็เก็บไว้ใช้เถอะ ข้า
ไม่อยากให้เจ้าเอามาซื้อตำราให้ข้า”

เสวี่ยเจี๋ยเยว่เฝ้าตามเขา “ท่านพี่ ท่านบอกเข้ามาตามความจริงเถิด ท่าน
อยากเข้าสอบคัดเลือกขุนนางหรือไม่”

เสวี่ยหยวนจึงเจี๋ยบังนไปครู่หนึ่ง สุดท้ายก็พยักหน้าเบาๆ ดวงตาเป็น
ประกาย

“ใช่” แม้เสียงจะแผ่วเบา ทว่ากลับแน่นแรงยิ่งนัก

“ตอนนี้ก็ถูกต้องแล้ว” เสวี่ยเจี๋ยเยว่พยักหน้าเช่นกัน “ในเมื่อท่านอยาก
สอบคัดเลือกขุนนาง เช่นนั้นตำราเพียงไม่กี่เล่มในตอนนี้นั้นจะไปพอได้อย่างไร
อีกอย่าง... ข้าเห็นว่าตำราของท่านเก่ามากแล้ว ท่านพี่ ท่านอ่านตำราเหล่านั้น

มาหลายรอบแล้ว คงจะท่องจำเนื้อหาในทุกเล่มได้หมดแล้วกระมัง เดือนสองในปีหน้าก็ต้องเข้าสอบระดับเซียนชื่อแล้ว จากนั้นก็เป็นการสอบผู้ชื่อ และยวนชื่อ ท่านพี่ ท่านควรรจะอ่านตำราเล่มอื่นได้แล้วเจ้าคะ”

เสวี่ยหยวนจึงรู้ว่าสิ่งที่แม่นางน้อยพูดมานั้นไม่ผิด ตำราเหล่านั้นล้วนเป็นมารดาที่เก็บหอมรอมริบชื่อมาให้เขาตอนนางยังมีชีวิตอยู่ ทุกเล่มเขาอ่านมาแล้วหลายรอบ สามารถท่องจำเนื้อหาในนั้นได้อย่างลื่นไหลดูจสายน้ำ เขาเองก็อยากจะชื่อตำราสักสองสามเล่ม ทว่ามีเงินไม่มาก ยิ่งไปกว่านั้น... ซุนชิงฮวา กับเสวี่ยหย่งฝูยั้งให้เขาหยุดเรียนกลางคันอีกด้วย...

เสวี่ยเจียเยว่เห็นเขายืนนิ่งไม่ขยับ จึงเอ่ยอย่างจริงจัง “ท่านพี่ ข้าหวังว่าท่านจะสามารถสอบผ่านได้เป็นขุนนาง หากท่านสอบผ่านแล้ว ชีวิตในวันข้างหน้าของท่านก็จะดียิ่งขึ้น และชีวิตข้าในฐานะน้องสาวของท่านก็จะดีเช่นกันไม่ใช่หรือเจ้าคะ”

เธอรู้จักนิสัยของเสวี่ยหยวนจึงดีว่าเขาเป็นคนไม่ยอมติดหนี้บุญคุณผู้ใด ทว่าตอนนี้เธอรบเร้าด้วยเหตุผล เหตุใดเขาจะไม่ยอมเห็นด้วยเล่า

เป็นจริงดังคาด เสวี่ยหยวนจึงมองเธออยู่พักใหญ่ ในที่สุดก็พยักหน้าเบาๆ ด้วยสายตาเน่ๆ

“ได้ เช่นนั้นพวกเราไปร้านขายตำรากันเถอะ”

เป็นดังคำที่แม่นางน้อยเอ่ยมา หากเขาสอบผ่านการคัดเลือกกระทิงได้รับตำแหน่งขุนนาง ไม่ใช่เพียงตัวเขาเองเท่านั้น ชีวิตของเสวี่ยเจียเยว่จะดีขึ้นเช่นกัน เขาจึงต้องพยายามให้ถึงที่สุด

เสวี่ยเจียเยว่ได้ยืนเช่นนั้นก็ดีใจยิ่งนัก จากนั้นเธอเอื้อมมือไปกอดแขนเสวี่ยหยวนจึง และดึงเขามุ่งไปด้านหน้า

ในภพที่จากมา ตอนที่เธออาศัยอยู่ในบ้านของตากับยาย ช้างบ้านก็มีพี่ชายน้องสาวคู่หนึ่ง พี่น้องคู่นี้รักใคร่กลมเกลียว ในทุกวันตอนเช้าตรู่ พี่ชายที่เรียนชั้นมัธยมจะออกจากบ้านพร้อมกับน้องสาวที่เรียนชั้นประถม เสวี่ย-

เจี๋ยเยว้มักจะเห็นน้องสาวคนนั้นกอดแขนพี่ชาย แล้วพี่น้องก็เดินไปตามทางพร้อมทั้งพูดคุยอย่างมีความสุขไปด้วย และในตอนนั้นเธอก็มีพี่ชายเช่นนั้นอยู่หนึ่งคนเหมือนกัน

ในยามนี้เสวี่ยหยวนจึงก้มหน้ามองมือที่กอดแขนของตนเอาไว้ มุมปากของเขายกยิ้มอย่างอดไม่ได้

เด็กหนุ่มมีความสุขที่ได้เห็นเสวี่ยเจี๋ยเยว่เชื่อใจเขา และพึงพาอาศัยเขาเช่นนี้

ทั้งสองคนเดินมาจนถึงร้านขายตำรา เมื่อเข้าไปในร้าน พวกเขาพบตำราวางเรียงรายอยู่เป็นจำนวนมาก ทว่าเมื่อถามถึงราคาแล้ว เสวี่ยเจี๋ยเยว่ก็รู้ว่าตำราใหม่เหล่านั้นแพงมาก เงินของพวกเขารวมกันสิบอี่เปะยังไม่พอซื้อหนึ่งเล่ม จะซื้อได้ก็แค่กระดาษไม่กี่แผ่นเท่านั้น

ในขณะที่เธอกำลังท้อแท้ใจ ก็เห็นเสวี่ยหยวนจึงยืนอยู่หน้าชั้นตำราเก่า เด็กหนุ่มคงรู้ตั้งนานแล้วว่าเงินของพวกเขาก็ไม่สามารถซื้อตำราใหม่ได้ แต่เขายังยอมเข้ามาในร้าน ถ้าอย่างนั้นเงินสิบอี่เปะนี้ก็ยอมซื้อตำราเก่าได้สักหนึ่งเล่ม

ไม่รู้เพราะเหตุใดเสวี่ยเจี๋ยเยว่ถึงได้รู้สึกเชื่อมั่นในตัวเด็กหนุ่มขึ้นมาอย่างฉับพลัน

ยามนี้เสวี่ยหยวนจึงดูเหมือนจะเลือกตำราได้หนึ่งเล่มแล้ว เมื่อเสวี่ยเจี๋ยเยว่มองอย่างละเอียด ก็พบว่าตำราเล่มนั้นคือ จั่วจ้วน²⁴ และเมื่อมองไปที่หน้าปก ก็พบว่าค่อนข้างเก่าและชำรุดอยู่ไม่น้อย

เสวี่ยหยวนจึงถือตำราเล่มนั้นเดินออกไป และถามเถ่าเถ่าว่าขายราคาเท่าไร

ในเมื่อเถ่าเถ่าถือพู่กันเขียนบัญชีอยู่ เมื่อได้ยินดังนั้นจึงเงยหน้าขึ้นมาดูก่อนจะเอ่ยตอบ “สิบสองอี่เปะ”

²⁴ จั่วจ้วน เป็นบันทึกประวัติศาสตร์จีนสมัยขุนซิวจ้านกว่า

เสวี่ยเจียเยว่คิดว่ายังพ้อมมีโอกาส เมื่อซื้อของก็ยอมมีการต่อรองราคา ยิ่งไปกว่านั้น เธอยังเป็นผู้ชำนาญในเรื่องนี้อีกด้วย ในภาพที่จากมา เมื่อเพื่อน ในหอพักจะออกไปซื้อเสื้อผ้า ก็ต้องลากเธอไปด้วยทุกครั้ง เพราะอยากให้เธอ ช่วยต่อรองราคาให้

เวลานี้เธอจึงให้เหตุผลแก่เก้าแก่ “นี่เป็นตำราที่หาซื้อได้ในห้องตลาด ไม่ได้เหลืออยู่เพียงเล่มเดียว และไม่ใช้ต้นทุนที่ล้ำค่าอะไร เป็นเพียงสำเนา ที่ถูกคัดลอกออกมาเท่านั้น ทั้งหน้าปกยังเก่าเสียนขาดนั้น คนทั่วไปยอมไม่มีทางซื้อมันอย่างแน่นอน วางเอาไว้ให้ฝุ่นเกาะอยู่ที่นี้โดยเปล่าประโยชน์ มีผู้ชาย มันให้แก่พวกเราจะดีกว่า”

จากนั้นเธอก็เอ่ยเสี่ยวหวานอีกสองสามประโยค ในที่สุดเก้าแก่ก็โบกมือ ไปมา แล้วกล่าวด้วยรอยยิ้มอย่างเต็มใจ

“ได้ๆ สิบบีแปะ ตำราเล่มนี้ พวกเจ้าก็เอาไปเถอะ”

เสวี่ยเจียเยว่ดีใจเป็นอย่างมาก รีบหยิบเงินสิบบีแปะที่ขายทานให้ก่อน หน้านี้ออกมา ซึ่งเงินห้าสิบบีแปะของเสวี่ยหยวนจิ้งนั้น เขามอบให้เธอเก็บเอาไว้ ตั้งแต่แรกแล้ว

หลังจากยื่นเงินให้เก้าแก่แล้ว เธอยังเอ่ยด้วยรอยยิ้มจนตาหยี “เก้าแก่ เช่นท่านช่างเป็นคนดีจริงๆ ต่อไปกิจการร้านตำราของท่านจะต้องขายดิบขายดี อย่างแน่นอน เรื่องเงินทองไหลมาเทมานั้นยอมไม่ใช่เรื่องยาก”

เมื่อเก้าแก่ได้รับคำอวยพรดีๆ เช่นนี้ เขาก็ยิ้มจนตาหยีด้วยความดีใจ และเมื่อเขามีความสุข ก็มอบตำรา *หานเฟยจื่อ*²⁵ ที่ทั้งเก่าและขาดให้พวกเขา อีกเล่มหนึ่งด้วย

เป็นดังคำที่ลูกค้าเอ่ยมา ตำราเก่าๆ เช่นนี้ อยู่ที่นี้ก็มีแต่จะเป็นที่ให้ฝุ่น เกาะเปล่าๆ ไม่มีใครซื้อมันอย่างแน่นอน ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ไม่สู้เว้นคนมีน้ำใจ

²⁵ *หานเฟยจื่อ* คือหนังสือที่เสนอหลักการใช้กฎหมายปกครองบ้านเมือง

ไปเสียเลยจะดีกว่า ถึงอย่างไรเขาก็มีความสุขเมื่อได้ฟังคำพูดของแม่ทางน้อย
ผู้นี้

เสวี่ยเจียเยว่รับตำราเล่มนั้นมาด้วยสองมือ พร้อมกับเอ่ยขอบคุณถ้าแก่
ด้วยรอยยิ้ม

แม้จะออกมาจากร้านขายตำราแล้ว แต่รอยยิ้มบนใบหน้าของเธอก็ยังไม่
หายไป

ตอนที่ได้อู้อาคาตำราใหม่ ในใจของเธอรู้สึกท้อแท้ยิ่งนัก คิดไม่ถึงว่า
เงินสิบอีแปะจะสามารถซื้อตำราได้ถึงสองเล่ม แม้ว่ามันจะเก่าและชำรุดไปมาก
ด้านหลังปกตัวหนังสือหายไปแล้ว ทว่าเสวี่ยเจียเยว่รู้ดี สำหรับคนที่ชอบอ่าน
ต่อให้เป็นกระดาษแผ่นหนึ่งที่ขาดและไม่สมบูรณ์ ขอเพียงมีตัวหนังสือก็ถือว่าเป็น
สิ่งที่มีค่าสำหรับพวกเขา

เมื่อสังเกตเห็นว่าเสวี่ยหยวนจิ้งกำลังจับจ้องมา เธอก็หันไปหาเขาแล้ว
เอ่ยถามด้วยรอยยิ้ม “ท่านพี่มองข้าเช่นนี้ทำไมเจ้าคะ”

สี่สิบสอง

ช่วงเวลาทีแสนอบอุ่น

ในเวลาดาของเสวี่ยหยวนจิ้งราวกับมีรอยยิ้มเปล่งประกาย เมื่อกล่าวออกมา น้ำเสียงของเขาก็ดูอ่อนโยนกว่าปกติ ซึ่งหาได้ยากนัก

“ข้ารู้ว่าเมื่อก่อนเจ้าเป็นคนพูดเก่ง แต่วันนี้เจ้าทำให้ข้าได้เปิดหูเปิดตาอีกครั้ง”

ไม่ใช่เพียงตอนที่เสวี่ยเจียเยว่ต่อราคากับเจ้าแก็ร้านขายตำราเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงการคำนวณราคา และบอกขายทานว่าจะจัดการกับเต้าหู้ที่เหลือได้อย่างไรด้วยท่าทางจริงจังและนิ่งสงบ วันนี้ก็ฝ่ายทำให้เขารู้สึกตกใจครั้งแล้วครั้งเล่า

ยังมีเรื่องอะไรที่เขาไม่รู้เกี่ยวกับแม่นางน้อยอีกบ้าง

ส่วนเสวี่ยเจียเยว่ได้ยืนดั่งนั้นก็หัวเราะออกมา

เมื่อมีคนที่เอ่ยชม เธอย่อมมีความสุขไม่น้อย จึงเอ้อมมือไปกอดแขนเสวี่ยหยวนจิ้ง พร้อมกับเอียงศีรษะและมองเขาอย่างภาคภูมิใจ ก่อนจะเอ่ยด้วยรอยยิ้ม

“นี่จะนับว่าเก่งกาจอะไรกันเจ้าคะ ชีวิตในวันข้างหน้ายังอีกยาวไกล

ท่านก็จะได้เห็นด้านที่เก่งกาจของข้ายิ่งกว่านี้อีกแน่นอน”

เห็นได้ชัดว่าประโยคที่ว่า ‘ชีวิตในวันข้างหน้ายังอีกยาวไกล’ ทำให้เสวี่ยหยวนจิ้งพอใจไม่ใช่น้อย ช่วงขณะนั้นรอยยิ้มในแววตาของเขายิ่งเปล่งประกายมากขึ้น

ในเมื่อพระที่ต้องทำก็ล้นทำเสร็จแล้ว ทั้งสองคนจึงตั้งใจจะเดินทางไปยังจุดนัดพบกับยายทาน ระหว่างทางพวกเขาได้เดินผ่านสำนักยาเหมิน²⁶

แม้ว่าที่นี่จะเป็นเพียงเมืองเล็กๆ ทว่ามีสำนักยาเหมินเช่นเดียวกัน ว่ากันว่ามีการส่งเจ้าหน้าที่มาประจำการเพื่อดูแลหมู่บ้านละแวกใกล้เคียง

เมื่อถึงหน้าประตูทางเข้าสำนักยาเหมิน เสวี่ยหยวนจิ้งก็หยุดกะทันหัน จากนั้นเขาบอกเสวี่ยเจี๋ยเยว่เหมือนตั้งใจแต่ก็ไม่ใช้ เหมือนไม่ได้ตั้งใจแต่ก็ไม่เชิง

“แผ่นดินในใต้หล้านี้ ไม่มีที่ใดไม่ใช่ของฮ่องเต้ ผู้ที่เชิญมาเป็นผู้นำห้องที่ต่างๆ ไม่มีผู้ใดไม่ใช่ขุนนางของพระองค์ พื้นที่ที่เราอาศัยอยู่ในหมู่บ้านล้วนมีทะเบียนสำมะโนครวกันทั้งนั้น หากผู้ใดคิดหนีออกมาโดยไม่มีทะเบียนสำมะโนครว คนผู้นั้นก็จะกลายเป็นคนไม่มีที่อยู่ ไม่มีที่ให้พักพิง และเป็นคนจรจัดหรือหัวขโมยในสายตาคนอื่น หากถูกราชสำนักจับได้ โทษสถานหนักคือประหาร โทษสถานเบาคือถูกเนรเทศ”

เขากล่าวจบก็เหลือบมองเสวี่ยเจี๋ยเยว่ด้วยสายตาล้ำลึก

เสวี่ยเจี๋ยเยว่เพียงบ่นในใจ เดิมทีเธอคิดจะหาโอกาสหนีไปเสียๆ ทว่าตอนนี้กลับเป็นไปไม่ได้แล้ว

เธอไม่สามารถซ่อนตัวไปตลอดชีวิตได้ ไม่สามารถมีชีวิตที่ไม่ได้พบกับแสงสว่างได้ ไหนจะต้องคอยกังวลว่าจะถูกจับทั้งวันทั้งคืนหรือไม่

เมื่อคิดได้ดังนั้น เธอจึงเอ่ยถามเสวี่ยหยวนจิ้ง “ถ้าคนคนหนึ่งอยากไป

²⁶ สำนักยาเหมิน หมายถึงที่ทำการของรัฐบาลในเมืองต่างๆ

ในที่ห่างไกลจะทำอย่างไร พกทะเบียนสำมะโนครัวติดตัวตลอดเวลาอย่างนั้น หรือ”

ตราบใดที่ไม่ได้อยู่ที่เดิม หากไปสถานที่อื่นแล้ว เพียงสร้างทะเบียน-
สำมะโนครัวอีกฉบับ คงไม่ใช่เรื่องยากอะไรระมัง

จากนั้นเธอก็ได้ยินเสวียหยวนจิ้งเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“หากอยากไปที่ไกลๆ ก็ต้องมีหลักฐานการออกนอกหมู่บ้าน ซึ่งออก
โดยเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ไม่อย่างนั้น แม่เจ้าจะอยากเข้าพักโรงเตี๊ยม เขาก็คง
ไม่กล้ารับเจ้า”

เสวียเจียเยว่หนีถึงเรื่องราวในประวัติศาสตร์ที่เคยอ่านขึ้นมาได้ ตอนที่
ซางยางปฏิรูประบบการเมืองในแคว้นฉิน แต่สุดท้ายก็ถูกต่อต้านโดยผู้มีอำนาจ
เขาหลบหนีไป ระหว่างที่เร่งรีบหนีไปจากเมืองเสียนหยาง ตอนนั้นเขาอยากหา
ที่พักค้างคืน แต่ชาวบ้านกลับไม่กล้าให้เขาอยู่ค้างที่บ้าน เพราะเขาไม่มีหลักฐาน
การออกนอกเมือง เวลาต่อมาเขาถูกทหารแคว้นฉินจับตัวไป สุดท้ายก็ถูก
ประหารด้วยทัณฑ์ห้ำหั่นแยกรา่ง

เธอเสียบงันไปชั่วขณะ ก่อนจะเหลือบมองเสวียหยวนจิ้ง พบว่าสีหน้า
ของเขายังคงราบเรียบ แต่ราวกับว่าเขามีแผนการอะไรในใจอย่างไรอย่างนั้น

จากนั้นเธอก็เข้าใจ...

เมื่อครุ่นคิดทบทวนคงเข้าใจว่าเธอต้องการหาทางหนีไปจากหมู่บ้านชั่วเฟิง
และกังวลว่าจะหนีไปคนเดียว เขาก็ใช้คำพูดร้ายแรงเช่นนี้มาหยุดยั้งเธอ

เขาช่างพยายามจริงๆ

หลังจากคิดได้เช่นนี้ เสวียเจียเยว่ไม่รู้ว่าตนควรจะร้องไห้หรือหัวเราะดี

เมื่อไตร่ตรองครุ่นหนึ่ง เธอก็เอ่ยถามเสวียหยวนจิ้ง “ท่านพี่ การสอบ
คัดเลือกขุนนางนั้นจำเป็นต้องใช้ทะเบียนสำมะโนครัวหรือไม่”

เสวียหยวนจิ้งไม่เข้าใจว่าเหตุใดแม่นางน้อยถึงได้ถามเรื่องนี้ขึ้นมา ทว่า
เขาก็ตอบคำถาม “ใช่”

เสวี่ยเจียเยว่เข้าใจขึ้นมาอย่างฉับพลัน

มิน่าละ เธอคิดอยู่ตั้งหลายครั้งหลายครา เสวี่ยหยวนจิ้งอายุสิบสี่ปี เรียกได้ว่าเป็นหนุ่มแล้ว ไม่เหมือนกับเธอที่อยู่ในร่างเด็กอายุแปดขวบ เป็นเพียงแม่นางน้อยผู้หนึ่ง หากเขาอยากหนีออกจากเรือน จะไปเมื่อไรก็ยอมได้ เหตุไฉนยังต้องทนแบกรับอารมณ์โหมโหของซุนซึ่งชวาททุกวัน

เมื่อเข้าใจแล้ว เธอก็อยากจะสบถออกมาดังๆ มารดามันเถอะ เพื่อนร่วมห้องของเธอชอบเขียนนิยายแนวจินตนาการเหนือจริงไม่ใช่หรือ เหตุใดโลกเหนือความเป็นจริงถึงได้มีกฎเกณฑ์มากมายขนาดนี้

เธออดท้อแท้ใจไม่ได้ ก่อนจะก้มหน้าลง รู้สึกท้อเหี่ยวจนใบหน้ากลมๆ เล็กๆ แทบจะเป็นผลมะระอยู่แล้ว

เสวี่ยหยวนจิ้งเห็นท่าทางของเสวี่ยเจียเยว่ก็อดหัวเราะเบาๆ มิได้จากนั้นเขาเอื้อมมือไปสัมผัสศีรษะของอีกฝ่ายเบาๆ พร้อมกับเอ่ยปลอบใจด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“วางใจเถอะ พวกเราจะไม่อยู่ที่นั่นไปตลอดชีวิตแน่นอน ข้าจะพาเจ้าออกมาให้ได้”

เสวี่ยเจียเยว่รู้ว่าสิ่งที่เด็กหนุ่มพูดมานั้นเป็นความจริง เพราะในอนาคตเขาจะได้เป็นขุนนาง จะอยู่ในหมู่บ้านชั่วเพียงไปตลอดชีวิตได้อย่างไร อีกอย่าง... ตามที่เขาพูด นั้นหมายความว่าเธออย่าได้คิดหนีไปคนเดียว ทำได้เพียงอยู่ข้างกายเขาอย่างว่าง่ายเท่านั้น

กระนั้นเธอก็ยังรู้สึกท้อแท้อยู่บ้าง ก่อนจะเดินตามเสวี่ยหยวนจิ้งไปด้วยความอึดอัดใจและไม่มีความสุข

เมื่อทั้งคู่เดินมาถึงซุ้มประตูเมือง ก็พบว่ายายหานกำลังจับเชือกลากล่อรอพวกเขาแล้ว

พอเห็นเสวี่ยหยวนจิ้งกับเสวี่ยเจียเยว่ ยายหานรีบเรียกพวกเขาทันที จากนั้นก็เอ่ยถามว่าไปทำอะไรสองสามประโยค ก่อนจะบอกให้ทั้งสองคนขึ้น

ไปบนรถลากแล้วตามขึ้นไป เมื่อเชือกในมือนางถูกยกขึ้น เท้าทั้งสองของล่อตัวนั้นก็ห้อยตะบึงไปเบื้องหน้า

ระหว่างทางยายหามบอกให้เสวี่ยเจียเยว่ดูของที่นางซื้อมา มีผ้าหยาบสำหรับทำรองเท้าสามคู่อื่น ทั้งยังมีผ้าสีครามอีกหนึ่งพับ นางจะนำไปทำรองเท้าคู่อื่น และตัดชุดอีกหนึ่งชุด

แม้ว่ายานี้เสวี่ยเจียเยว่จะดูไม่มีความสุขเท่าไรนัก แต่เธอก็พยายามพูดกับยายหามด้วยรอยยิ้ม

เสวี่ยหยวนจิ้งกระหม่อมยิ้มมองไปหน้าของแม่ นางน้อยอยู่ด้านข้างเข้าใจสาเหตุที่ทำให้อีกฝ่ายมีท่าทางท้อแท้เช่นนี้ แต่ก็ไร้หนทางอื่น ความจริงแล้วเธออยากบอกเรื่องนี้แก่เสวี่ยเจียเยว่มาตลอด และตอนนี้ก็สามารถทำลายความคิดอยากหนีไปคนเดียวของอีกฝ่ายได้ในที่สุด

ส่วนอนาคตนั้น เขาหันไปมองต้นไม้ที่เรียงรายไว้จุดสิ้นสุดใต้ขอบฟ้า ห่านป่าโบยบินเป็นฝูง พลังคิดในใจว่าเขาจะทำให้ชีวิตของตัวเองกับเสวี่ยเจียเยว่ดีขึ้นอย่างแน่นอน

ระยะทางระหว่างเมืองเล็กๆ กับหมู่บ้านชีวเฟิงนั้นไกลพอสมควร การนั่งอยู่บนรถลากล่อเป็นเวลานานทำให้รู้สึกเมื่อยอยู่บ้าง ดังนั้นยายหามจึงหยุดพักระหว่างทาง

เวลาบ่ายแก่ๆ พระอาทิตย์เหมือนไข่แดงลอยเคืองอยู่บนท้องฟ้า แสงแดดที่สาดส่องลงมาไม่เรียกว่าอบอุ่น แต่ร้อนเสียมากกว่า เสวี่ยเจียเยว่กับยายหามไปหาที่หลบแดด ทั้งสองสนทนากันเจื้อยแจ้ว ส่วนเสวี่ยหยวนจิ้งเดินไปรอบๆ บริเวณนั้น ไม่นานแผ่นหลังของเขาก็หายลับไปหลังแนวต้นไม้ เป็นเวลานานยังไม่เห็นเขากลับมา

เสวี่ยเจียเยว่ร้อนใจเป็นอย่างมาก ในขณะที่จะตะโกนเรียกเขานั้น จู่ๆ ก็เห็นเสวี่ยหยวนจิ้งเดินออกมาจากพุ่มไม้ อีกทั้งยังหิ้วกระต่ายตัวอ้วนกลับมา

ด้วย

เมื่อยายทานเห็นเขาหิ้วกระต่ายมาก็ตกใจเป็นอย่างมาก ก่อนจะเอ่ยถาม
“เจ้าไปเอากระต่ายมาจากไหน”

เสวี่ยหยวนจึงเอ่ยตอบด้วยเสียงราบเรียบ “เมื่อครู่นี้ข้าเดินไปหาผลไม้
ป่า รุ่มๆ ก็เห็นกระต่ายตัวนี้กำลังบ้าคลั่ง วิ่งเข้าชนต้นไม้อย่างจัง หัวของมัน
กระแทกและตายในทันที ข้าจึงเก็บมันกลับมาด้วยขอรับ”

เสวี่ยเจียเยว่คิดในใจ “ท่านพี่ ท่านเอ่ยคำไปปิดได้หน้าตาเฉยขนาดนี้
เชียวหรือ ก็เห็นอยู่ว่าหัวของกระต่ายตัวนั้นยังอยู่ดี แทบไม่มีบาดแผลกระแทก
ต้นไม้อะไรสักนิด ท่านกำลังรังแกท่านยายทานที่ไม่รู้หนังสือ ไม่รู้จักจำนวนที่
ว่าเผ่าโคโคนไม้ร้อกระต่าย²⁷ อยู่กระมัง”

ทว่ายายทานกลับไม่นึกสงสัยแม้แต่น้อย นางแทบไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตอนนี้
เสวี่ยหยวนจึงสามารถใช้วรุทธิ์ได้ การจับกระต่ายเพียงตัวเดียวนั้นง่ายเสีย
ยิ่งกว่าการพลิกมือ นางคงนึกเพียงว่ากระต่ายมันวิ่งเร็ว คนธรรมดาจะไปวิ่ง
ไล่ตามทันได้อย่างไร

ยายทานอุทานออกมาอย่างประหลาดใจ แล้วหันไปเอ่ยกับเสวี่ยเจียเยว่
ด้วยรอยยิ้ม “เจ้ากระต่ายตัวนี้ช่างโง่เง่าจริงๆ มีตากกลมโตอยู่สองข้างแท้ๆ
แม้แต่ต้นไม้ตรงหน้าก็มองไม่เห็น ข้ายังเอาหัวไปกระแทกกับมันอีก ตายก็ยังไม่
ตายแบบโง่ๆ”

เสวี่ยเจียเยว่หัวเราะแห้งๆ ก่อนจะเอ่ยคล้อยตามอย่างกระอักกระอ่วน
“ใช่เจ้าคะ ช่างตายแบบโง่ๆ จริงๆ”

เมื่อหันกลับไปมองอีกครั้ง ก็พบว่าสีหน้าของเสวี่ยหยวนก็ยังราบเรียบ
เช่นเดิม รวากับว่ากระต่ายตัวนั้นควบคุมตัวเองไม่ได้จนพุ่งเข้าชนต้นไม้จริงๆ
ทำให้เขาโชคดีเก็บมาได้อย่างไรอย่างนั้น

²⁷ หมายถึง การหวังลมๆ แล้งๆ ว่าจะโชคดีโดยไม่ลงมือทำอะไร

กระทั่งเด็กหนุ่มหันกลับมามองเธอด้วยสายตาดิ่งสงบ มุมปากของเสวี่ยเจียเยวก็กระตุก ก่อนจะก้มหน้ามองต้นหญ้าแห้งสีเหลืองข้างทางโดยไม่พูดไม่จา

เธอรู้สึกเลื่อมใสเสวี่ยหยวนจิ้งจริงๆ แต่ก็ไม่รู้ว่าจะตอบอะไร ทันใดนั้นเธอก็ได้ยินเสวี่ยหยวนจิ้งเอ่ยขึ้น “ท่านยายทาน กระจ่ายตัวนี้ ข้าให้ท่านขอรับ”

เสวี่ยเจียเยวเวงหน้าขึ้นมอง ก็พบว่าเด็กหนุ่มกำลังยื่นกระจ่ายให้ยายทาน ทว่าสตรีสูงวัยยอมไม่มีทางรับไปอย่างแน่นอน นางรีบโบกมือปฏิเสธ

“จะรับได้อย่างไร กระจ่ายตัวนี้เจ้าเก็บได้ เจ้าก็ควรนำกลับไปให้พ่อแม่ของเจ้า ให้พวกเขาขังเนื้อกระจ่ายให้เจ้ากับเออร์ยาकिन จะให้ข้าได้อย่างไร ข้ารับไว้ไม่ได้จริงๆ”

ทว่าเสวี่ยหยวนจิ้งยังคงยืนกราน “แม้ว่าข้าจะนำกลับไป เนื้อกระจ่ายอย่างของพวกเขา ข้ากับเออร์ยาकिनก็ไม่ได้กินสักชิ้น อีกอย่าง... วันนี้เข้ามาในเมือง ท่านยายทานเลี้ยงหมั้วหมั้วเผินทั้งข้ากับเออร์ยา ทั้งยังให้เงินพวกข้าสองคนอีก กระจ่ายตัวนี้ควรจะมอบให้ท่านเสียมากกว่า”

เสวี่ยเจียเยวถอนหายใจ เสวี่ยหยวนจิ้งไม่ชอบการติดหนี้บุญคุณใครจริงๆ ยายทานเลี้ยงอาหารเขา ทั้งยังให้เงินเขามากกว่าอีกห้าเปะ เขาจดจำไว้ในหัวใจตลอดเวลา กระจ่ายตัวนี้เขาคงจับมาให้ยายทานโดยเฉพาะกระมัง

เธอเอ่ยขึ้นบ้าง “ท่านยายทาน ในเมื่อท่านพี่เอ่ยเช่นนี้ กระจ่ายตัวนี้ท่านก็รับไว้เถอะเจ้าคะ”

แม้ว่าหมู่บ้านชีวเพิงมีภูเขาล้อมรอบ ทว่าการจะมีกระจ่ายวิ่งมาลักตัวนั้นเป็นเรื่องยาก และไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย ๆ ที่จับมันได้ ยายทานอายุมากแล้ว จะวิ่งทันมันได้อย่างไร นางจึงได้กินเนื้อกระจ่ายน้อยครั้ง เมื่อเห็นกระจ่ายตัวอ้วนพ้ออยู่ตรงหน้า ใจจริงนั้นนางก็อยากจะรับไว้ ทว่าเกรงใจไม่น้อย เพราะแม่

นางจะเลี้ยงอาหารพวกเขาและให้เงินคนละห้าอึเปะ แต่เมื่อนำมาเปรียบเทียบกันแล้ว ทั้งสองคนก็ช่วยเหลือนางไว้มาก ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อนางทำเต้าหู้ในครั้งหน้า ก็ไม่ต้องกังวลใจแล้วว่าจะนำไปวางทิ้งไว้ในเรือนอีกหรือไม่

เมื่อคิดเช่นนั้น นายทานจึงเอ่ยออกมา “กระต่ายตัวนี้เข้ารับไว้ก็ได้ แต่มีข้อแม้ พวกเจ้าต้องอยู่กินข้าวเย็นกับข้า”

จากนั้นนางก็รับกระต่ายตัวนั้นมา โดยไม่รอให้เสวี่ยหยวนจิ้งกับเสวี่ยเจียเยว่เอ่ยอะไร แล้วพูดขึ้นอีก “ข้ารู้ว่าพ่อแม่ของพวกเจ้าเป็นคนแบบไหน พวกเจ้ากลับไป พวกเขาจะให้กินอะไร มิสู้ใช้โอกาสนี้กินข้าวเย็นที่เรือนข้าแล้วค่อยกลับไปจะดีกว่า เมื่อถึงตอนนั้นก็บอกไปตรงๆ ว่าข้าบังคับพวกเจ้าอยู่กินข้าวด้วย พวกเขาจะไม่ทำอะไรแน่นอน”

เสวี่ยหยวนจิ้งลั้งเล ทว่าเสวี่ยเจียเยว่กลับตัดสติใจตอบตกลง

“ได้เจ้าคะ ถ้าเช่นนั้นข้ากับท่านพี่ก็ไม่เกรงใจแล้วนะเจ้าคะ ข้าจะกลับไปพร้อมกับท่าน กินข้าวเย็นที่เรือนท่านให้เสร็จก่อนค่อยกลับไปเรือน”

นายทานพูดถูก กินให้อิ่มดีกว่ากลับไปอดที่เรือน อีกทั้งช่วงนี้ร่างกายของเสวี่ยหยวนจิ้งสูงเร็วยิ่งนัก เมื่ออยู่ในวัยที่กำลังโต เขาจะไม่สามารถอดทนต่อความหิวได้แล้ว

เมื่อเห็นว่าสีหน้าของเด็กหนุ่มไม่เห็นด้วย เสวี่ยเจียเยว่ก็ยื่นมือไปกอดแขนเขาแล้วเขย่าเบาๆ จากนั้นเงยหน้าเอ่ยถาม

“ท่านพี่ ข้าอยากไปกินข้าวเย็นที่เรือนของท่านนายทาน ท่านไปกับข้าได้หรือไม่เจ้าคะ”

เสวี่ยหยวนจิ้งรู้ว่าเสวี่ยเจียเยว่เอ่ยเช่นนี้ก็เพื่อไว้หน้าเขา และการที่อีกฝ่ายจะทำท่าทางน่ารักเช่นนี้ต่อหน้าเขาเป็นเรื่องที่ไม่ได้พบบ่อยนัก ดังนั้นเขาจึงใจอ่อนทันที มีเหตุผลอันใดที่จะไม่เห็นด้วยเล่า ดวงตาของเขาเปล่งประกายราวกับเต็มไปด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะยื่นมือไปลูบศีรษะเล็กเบาๆ และตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “อือ”

ยายทานที่มองอยู่ด้านข้างเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “พวกเจ้าสองพี่น้องช่างรักใคร่กลมเกลียวกันจริงๆ เป็นเช่นนี้ก็ดี แต่ข้าไม่ได้จะว่าเจ้านะหลานจิ่ง พ่อของเจ้ามันคนไม่เอาไหน และแม่เลี้ยงของเจ้าก็ไม่เอาไหนยิ่งกว่า ไม่ว่านางจะทำอะไรกับเจ้า ถึงอย่างไรเออร์ยาก็เป็นลูกสาวแท้ๆ ของนาง แต่เจ้าก็เห็นว่านางทำเช่นไรกับเออร์ยาใช่หรือไม่ อย่างกับว่าเป็นศัตรูคู่แค้นอย่างไรอย่างนั้น ข้าเองก็เคยได้ยินมาว่า ตอนที่เออร์ยาเกิดนั้น เมื่อก่อนแม่สามีของนางรังเกียจนางที่ให้กำเนิดลูกสาว จึงด่านางอยู่บ่อยครั้ง อีกทั้งได้ยินมาว่าหน้าตาของเออร์ยาเหมือนกับแม่สามีอยู่หลายส่วน แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ นางจะเอาความโกรธมาลงกับลูกสาวที่เกิดมาน่ารักน่าเอ็นดูเช่นนี้ไม่ได้

“อีกอย่าง... แม่สามีของนางก็ตายไปหลายปีแล้ว ไม่แน่ตอนนี้อาจจะกลับมาเกิดใหม่แล้วก็เป็นได้ แต่นางยังไม่วางความเกลียดชังลง ต้าเออร์ยาทั้งวัน ยายแก่อ่างข้าอยู่มาจนผมหงอกเต็มหัว ก็เพิ่งเคยเห็นแม่เช่นนี้เป็นครั้งแรก”

เมื่อกล่าวมาถึงประโยคสุดท้าย นางก็มองเสวี่ยเจียเยว่ด้วยสายตาเห็นใจ แอบถอนหายใจให้แก่ชีวิตรันทตของเสวี่ยหยวนจิ่งกับน้องสาว

ในใจของเสวี่ยเจียเยว่รู้สึกเจ็บปวดไม่น้อย เธออยากยิ้มแต่ก็ทำได้เพียงยกมุมปากขึ้นเล็กน้อยเท่านั้น ไม่ว่าจะทำอย่างไรก็ยิ้มแยมออกมาอย่างเต็มที่ไม่ได้ หางตาของเธอร้อนผ่าวราวกับว่าน้ำตาจะไหลพรากออกมา

เสวี่ยหยวนจิ่งจับศีรษะเสวี่ยเจียเยว่เบาๆ ให้เอนมาพิงไหล่ของเขา จากนั้นก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนซึ่งชัดเจนและมั่นคง

“ลมมันแรง เจ้าหลบอยู่ข้างๆ ข้านี้แหละ”

เสวี่ยเจียเยว่เข้าใจว่าที่เขาทำเช่นนี้เพราะไม่อยากให้ใครเห็นน้ำตาของเธอ เธอจึงรู้สึกซาบซึ้งใจไม่น้อย ก่อนจะรีบจัดการความรู้สึกเจ็บปวดของตนอย่างรวดเร็ว

เมื่อเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง ใบหน้าของเธอก็ประดับไปด้วยรอยยิ้ม “ท่าน

ยายห่าน ข้าหิวแล้วเจ้าคะ พวกเรารีบกลับไปทำเนื้อกระท่ายเป็นอาหารกันดีกว่าเจ้าคะ”

ยายห่านตอบรับด้วยรอยยิ้มเบิกบานใจ จากนั้นทั้งสามคนก็ขึ้นไปบนรถลากล้อและเดินทางต่อ

เมื่อมาถึงเรือน ยายห่านก็รีบไปจัดการกระท่ายตัวที่เสวี่ยหยวนจิ้ง นำมาให้ในทันที จากนั้นก็ทำเนื้อกระท่ายทอดจานใหญ่ เต้าหู้กับฟองเต้าหู้ที่ทำเมื่อวานหลงเหลือเอาไว้ส่วนหนึ่ง ไม่ได้นำไปขายทั้งหมด จึงทำผัดเต้าหู้ใส่หอมซอยหนึ่งจาน ทั้งยังมีผัดฟองเต้าหู้ใส่พริกหยวกหนึ่งจาน และข้าวร้อนๆ อีกหนึ่งหม้อ

เนื้อกระท่ายจะใช้ชีอิ้วขาวหมักก่อนลวกพัก จากนั้นก็ใส่น้ำมันใช้จี่ลงไปในกระทะ ตั้งไฟรอให้ร้อน ขณะเดียวกันก็ใส่ซิงป่าที่ผานเป็นแว่นลงไปพร้อมกับใส่กระเทียมลงไปด้วย แม้ว่ายุคนี้จะยังไม่มีพริกแดง แต่ก็ใส่พริกไทยเขียวลงไปค่อนข้างเยอะ และก่อนจะนำกระท่ายขึ้นจากเตา ก็โรยต้นหอมลงไปด้วยหนึ่งกำ เมื่อได้มองก็ทำให้อยากอาหารไม่น้อยเลยทีเดียว

เสวี่ยเจียเยว่กินข้าวถึงสองถ้วย เมื่อกินเสร็จเธอก็รู้สึกเกรงใจไม่น้อย จึงอยากช่วยยายห่านล้างถ้วยชามให้ได้ ทว่ากลับถูกเจ้าของเรือนแย่งถ้วยชามและตะเกียบไปจากมือพร้อมเอยด้วยรอยยิ้ม

“จะให้เจ้าล้างถ้วยได้อย่างไรกัน อีก็อย่าง... เนื้อกระท่ายทอดจานนี้ก็ใช้เพียงครึ่งเดียว ข้ายังเหลืออีกครึ่งหนึ่ง คิดว่าจะเก็บไว้กินวันหลัง เจ้ากับพี่ชายไม่ต้องรู้สึกว่าการล้างเอาเปรียบข้า แต่เป็นยายแก่อย่างข้าต่างหากล่ะที่เอาเปรียบพวกเจ้า ไม่อย่างนั้นข้าที่มีแต่เต้าหู้ จะไปเอาเนื้อกระท่ายจากไหนมากิน”

เมื่อนางกล่าวจบ ทุกคนก็พูดคุยกันอย่างสนุกสนานครู่หนึ่ง เมื่อนั่งได้พักใหญ่ เสวี่ยเจียเยว่กับเสวี่ยหยวนจิ้งจึงขอตัวลา ยายห่านไปส่งพวกเขาที่

หน้าประตูลานเรือน เมื่อเห็นทั้งสองคนเดินจากไปไกลแล้วจึงปิดประตู ก่อน
จะกลับเข้าเรือนมาจัดเก็บข้าวของต่างๆ และเตรียมเข้านอน

ชาวไร่ชาวนาจะเข้านอนเร็ว โดยทั่วไปพอฟ้ามืดก็เข้านอนทันที อีกทั้ง
วันนี้พวกเขากลับมาถึงเรือนค่อนข้างเย็นแล้ว จากนั้นยายทานทำอาหารอยู่
พักใหญ่ ด้วยเหตุนี้ตอนที่พวกเขาได้กินข้าวเย็นนั้นจึงเป็นเวลาจืดตะเกียง
แล้ว หลังจากพวกเขากินเสร็จ ก็นั่งพูดคุยกันครู่หนึ่ง ตอนที่เสวี่ยเจียวอยู่กับ
เสวี่ยหยวนจึงออกมาจากเรือน จึงพบว่าในหมู่บ้านเงียบสงบ แม่แต่แสงตะเกียง
ก็ไม่มี

แต่โชคดีที่มีพระจันทร์ลอยเด่นอยู่บนท้องฟ้าท่ามกลางม่านรัตติกาล
แสงสีเงินสาดส่องลงมา ทำให้มองเห็นสภาพแวดล้อมรอบด้านได้ชัดเจน

ทางเดินในหมู่บ้านล้วนเป็นดิน มีหลายจุดที่ถูกเหยียบย่ำจนเป็นหลุม
เป็นบ่อ การก้าวเดินของเสวี่ยเจียวจึงค่อนข้างลำบาก อีกทั้งยังต้องพะงายตา
มองทางเดิน ไม่อย่างนั้นหากตกหลุมเข้าจะเท้าแพลงเอาได้

ในขณะที่เธอกำลังดูทางอยู่นั้น จู่ๆ ก็รู้สึกได้ว่าแขนขาของตนถูกจับ
เอาไว้ จึงเงยหน้าขึ้นมองด้วยความตกใจ และพบว่าเสวี่ยหยวนจึงกำลังหันมา
มองเธอ

“ข้าจูงเจ้าเดินเอง” เสียงที่ดังขึ้นมาท่ามกลางความเงียบสงบนั้นมีความ
อบอุ่นและเอ็นดูอยู่หลายส่วน เหมือนกับแสงของพระจันทร์ที่สามารถส่องทะลุ
เข้าไปในหัวใจของผู้คนได้ “เพื่อไม่ให้เจ้าเท้าแพลงเหมือนคราวที่แล้ว”

เขาช่างเป็นคนปากแข็งเหมือนปากเบ็ดจริงๆ... เสวี่ยเจียวคิดว่าในใจ
ทำดีกับเธอทุกครั้ง ทว่ากลับพูดอีกอย่าง มักจะมีเหตุผลร้อยแปดมาอ้างเสมอ

เธอยิ้มและพยักหน้า “เจ้าคะ ถ้าเช่นนั้นท่านจงมือข้าเดินก็แล้วกัน”

เสวี่ยหยวนจึงเอ่ยตอบเบาๆ ดวงตาของเขาเปล่งประกายราวกับเต็ม
ไปด้วยรอยยิ้มอีกครั้ง

ทั้งสองจูมือกันเดินไปข้างหน้า ต้นไม้สองข้างทางที่มักจะพบได้บ่อยคือต้นจุกหวาย²⁸ กับต้นอวี²⁹ แต่ตอนนี้เข้าสู่ฤดูหนาวแล้ว ใบไม้จึงร่วงหล่นไปหมดสิ้น

แสงจันทร์สาดส่องกระทบกิ่งก้านไร้ใบเหล่านั้น ทำให้เกิดเงาพาดผ่านบนพื้นดิน ยามที่ลมพัดผ่าน เงาของกิ่งไม้เหล่านั้นก็จะวูบไหวไปมา

เสวี่ยเจียเยว่ก้มลงมองเงาเหล่านั้น ขณะเดียวกันก็พูดคุยกับเสวี่ยหยวนจิ้งไปด้วย

ทันใดนั้นก็มียมือข้างหนึ่งยื่นมาปิดปากเธอเอาไว้ ก่อนจะถูกลากเข้าไปหลบหลังต้นจุกหวายอย่างรวดเร็ว!

เสวี่ยเจียเยว่ตกใจเป็นอย่างมาก เธอรีบเงยหน้าขึ้นมองทันที ก็พบว่าเสวี่ยหยวนจิ้งกำลังมองมา พร้อมกับยกนิ้วชี้ขึ้นจذبปากเป็นเชิงบอกว่าย่าส่งเสียง

เธอเข้าใจความหมายที่เธออยากจะสื่อจึงพยักหน้า เสวี่ยหยวนจิ้งจึงได้ปล่อยมือที่ปิดปากเธอออก

เด็กหนุ่มมิได้เอ่ยอธิบายเหตุผลที่เขาทำเช่นนี้ ทว่าเสวี่ยเจียเยว่ก็รู้ว่าเขาไม่มีทางทำอะไรโดยไร้เหตุผลอย่างแน่นอน

หรือเป็นเพราะเสวี่ยหยวนจิ้งเห็นว่าบริเวณนี้มีคนอยู่ และไม่ยอมให้อีกฝ่ายเห็นพวกเขา จึงได้เอามือมาปิดปากแล้วลากเธอเข้ามาหลบอยู่หลังต้นไม้ นี้ ทว่าด้านหน้าที่อยู่ไม่ไกลนั้นคือเรือนของพวกเขา และเธอกับเขาก็ไม่เคยมีเรื่องบาดหมางกับใครในหมู่บ้านนี้

เมื่อคิดได้เช่นนี้ เสวี่ยเจียเยว่จึงสอดส่ายสายตาไปรอบด้าน

ด้านหน้าคือเรือนของพวกเขา ข้างกันเป็นเรือนแม่มาย้า้ว แม้ว่าลาน

²⁸ ต้นจุกหวาย คือต้นหวาย

²⁹ ต้นอวี คือไซบีเรียนแอล์ม

ของทั้งสองเรือนจะมีกำแพงดินกั้นกลาง แต่มันจะมีความสูงเท่าไรกันเชียว และตอนนี้เสวียเจียเยว่ก็เห็นเงาตะคุ่มๆ กำลังปีนข้ามกำแพงเตี้ยๆ ของเรือนแม่มายจ้าว

แสงจันทร์สว่างไสว อีกทั้งพวกเขาไม่ได้อยู่ไกลจากเรือนของแม่มายจ้าวเท่าไรนัก เสวียเจียเยว่มองปราดเดียวก็รู้ว่าคนผู้นั้นคือหัวหน้าหมู่บ้าน ขณะเดียวกันก็เป็นประมุขของครอบครัว...

ทว่าหัวหน้าหมู่บ้านปีนกำแพงเรือนของแม่มายจ้ายามค่ำคืนเช่นนี้เพื่ออะไร

เสวียเจียเยว่รู้สึกสงสัย แต่ไม่นานความสงสัยนี้ก็พลันหายไป เมื่อเธอนึกขึ้นมาได้ว่าตนเคยได้ยินสตรีในหมู่บ้านนิทาแม่มายจ้าว และคำดำของซุนชิงฮวาเมื่อวานนี้ เธอก็เข้าใจแล้วว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น

ช่างเป็นเรื่องที่โชคร้ายจริงๆ

เสวียเจียเยว่คิดด้วยสีหน้าเรียบเฉย ยามค่ำคืนเห็นหัวหน้าหมู่บ้านแอบปีนเข้าเรือนคนอื่นทั้งที่เขามีภรรยาอยู่แล้ว หากไม่ใช่เพราะเมื่อครู่นี้เสวียหยวนจิ้งหูตาว่องไวลากตัวเธอเข้ามาหลบหลังต้นไม้ี้ ไม่แน่เธออาจจะต้องเผชิญหน้ากับหัวหน้าหมู่บ้านก็เป็นได้ เมื่อถึงตอนนั้นความอึดอัดยั้งนับว่าเป็นเรื่องเล็ก แต่เรื่องใหญ่คือเขาจะปล่อยเธอกับเสวียหยวนจิ้งไปง่ายๆ หรือ

ในหมู่บ้านฉิวเฟิงแห่งนี้ ตำแหน่งหัวหน้าหมู่บ้านเท่ากับการดำรงอยู่ของสวรรค์ สามารถควบคุมท้องฟ้าได้ด้วยมือเดียว หากล่วงเกินเขา ก็คงมีจุดจบที่ไม่ดีเท่าไรนัก

เสวียเจียเยว่คิดเรื่องนี้ในใจจนยุ่งเหยิง ทันใดนั้นก็สัมผัสได้ถึงฝ่ามืออันอบอุ่น เธอก้มหน้าลงมอง พบว่ามีมือของเสวียหยวนจิ้งกำลังกุมมือเธออยู่

“ไม่เป็นไร” เด็กหนุ่มเอ่ยเสียงแผ่วเบา “พวกเรากลับเรือนกันเถอะ”

เสวียเจียเยว่มองไปยังเรือนของแม่มายจ้าว ก็พบว่าบนกำแพงนั้นไม่มีใครแล้ว มีเพียงแสงจันทร์เท่านั้น หัวหน้าหมู่บ้านคงจะปีนเข้าไปในลานแล้ว

กระมัง

เธอตอบรับเสียงแผ่วเบา ก่อนที่ทั้งสองคนจะเดินต่อไป

แต่เมื่อเสี่ยวหยวนจิ้งเอื้อมมือไปผลักประตูลานเรือน ก็รู้ว่าด้านในมีไม้ขีดเอาไว้ ทำให้ผลักเข้าไปไม่ได้ และในเรือนก็มีดตีติดตู้ ไม่มีแสงสว่างจากตะเกียงเลย

สี่สิบสาม

แตกต่างกันไปจากเดิม

เสวี่ยเจียเยว่อยากจะด่าคนในเรืออย่างยิ่งนัก ทว่าเสวี่ยหยวนจิ้งกลับมีความอดทนมากกว่า เขายังเคาะประตูลานเรืออยู่หลายครั้ง หากเสวี่ยหย่งฝูกับซุนชิงฮวาไม่ยอมเปิดประตูให้ เขาก็สามารถเคาะต่อไปจนฟ้าสว่างได้

ในที่สุดพวกเขาก็ได้ยินเสียงด่าของซุนชิงฮวาลอยมา ไม่นานก็มีเสียงเปิดประตูเรือน ตามด้วยประตูลาน และคนผู้หนึ่งเดินออกมา คนผู้นั้นก็คือเสวี่ยหย่งฝู

เสวี่ยหยวนจิ้งกับเสวี่ยเจียเยว่ก้าวข้ามธรณีประตูลานแล้วเดินเข้าไปในเรือ ก่อนจะพบว่าซุนชิงฮวาที่มีเสื้อบุวมคลุมไหล่ นั้น ยืนกอดอกฟิงกรอบประตูห้องของตน นางกำลังมองพวกเขาด้วยสายตากากถาง

“ที่แท้ก็รู้จักกลับเรือนเหมือนกันหรือ นึกว่าพวกเจ้าถูกขังเข้าไปเมื่อวาน จึงใช้โอกาสที่ได้เข้าไปในเมืองวันนี้หนีไปเสียแล้ว ดูเหมือนว่าข้าประเมิงพวกเจ้าสูงไปจริงๆ พวกเจ้าสองคนทะนงตัวที่ไหนกัน”

เสวี่ยเจียเยว่กับเสวี่ยหยวนจิ้งปล่อยให้นางพาล่ามไปเช่นนั้น ทั้งสองคนไม่พูดไม่จาและทำเหมือนไม่ได้ยินอะไร

ซุนซึ่งสาวพุดอยู่คนเดียวครู่หนึ่งก็รู้สึกว่ามันน่าเบื่อ จึงเปลี่ยนมาถามพวกเขา “พวกเจ้าไปช่วยยายแก่ผู้้นชายเต้าหู้ทั้งวัน นางได้ให้เงินมาหรือไม่ ย่าได้แอบเก็บเอาไว้เสีย เอ้อออกมาให้หมด ไม่อย่างนั้นหากข้าจับได้ว่าพวกเจ้าแอบเก็บเอาไว้ ข้าจะถลกหนังพวกเจ้าออกมาเลยคอยดู”

เสวี่ยเจี๋ยเยว่เอ่ยตอบด้วยท่าทางจริงใจ “ท่านยายทานไม่มีเงินให้ข้ากับท่านพี่หรือเจ้าคะ แต่เลี้ยงหมั้วหมั้วเผินทั้งซ้ากับท่านพี่ไปตอนกลางวัน”

เมื่อซุนซึ่งสาวได้ยินดังนั้นก็แค้นเสียงขึ้นจมุก “แล้วยายแก่ผู้้นให้พวกเจ้ากินของอร่อยๆ อะไรบ้าง”

เสวี่ยเจี๋ยเยว่ไม่มีทางเอ่ยถึงกระต่ายที่เสวี่ยหยวนจิ้งจับได้ และเนื้อกระต่ายทอดที่ยายทานทำให้พวกเขากินในวันนี้อย่างแน่นอน

“ก็ไม่มีอะไรมากเจ้าคะ แค่ผัดเต้าหู้ใส่หอมซอยจานหนึ่ง แล้วก็ผัดฟองเต้าหู้ใส่พริกหยวกเจ้าคะ”

“สองอย่างนี้เจ้าบอกว่าจะไม่มีอะไรมากอย่างนั้นหรือ” ซุนซึ่งสาวดำอีกคร้้ง “เจ้าเป็นคุณหนูตระกูลร่ำรวยหรืออย่างไร ถึงได้พูดคำใหญ่คำโตเช่นนี้ พรุ่งนี้ข้าจะให้เจ้ากินหญ้าแล้วกัน”

เมื่อสิ้นประโยคนี้ นางก็เดินเข้าห้องไป โดยไม่สนใจเสวี่ยเจี๋ยเยว่กับเสวี่ยหยวนจิ้งอีก

เสวี่ยหยงผู้มองพวกเขาทั้งสองคน สุดท่ายสายตาก็ตกไปที่ร่างของเสวี่ยเจี๋ยเยว่

เสวี่ยหยวนจิ้งกับเสวี่ยเจี๋ยเยว่กำลังยืนอยู่ใกล้ประตูในเวลาี่นี้ แสงจันทร์สาดส่องลงมาบนร่างของทั้งคู่ ทำให้พวกเขาดูราวกับกิ่งทองใบหยกก็ไม่ปาน

เขาปรายตามองใบหน้าราวหยกภายใต้แสงจันทร์ของเสวี่ยเจี๋ยเยว่ อยากจะเอื้อมมือไปสัมผัสดวงหน้านั้นยิ่งนัก ทว่ากลับมีเสวี่ยหยวนจิ้งอยู่ด้วย จึงไม่เหมาะหากเขาจะทำเช่นนั้น ในที่สุดก็ทำได้เพียงหัวเราะออกมา

“ตอนเย็นแม่ของเจ้าทอดเต้าหู้ที่เหลือจากเมื่อวาน แต่รสชาติกลับไม่ได้

ครึ่งหนึ่งของเจ้าเลย มิน่าละ ท่านยายทานถึงได้เอ็นดูเจ้าหนัก เออร์ยา
ต่อไปหากเจ้าไม่มีอะไรทำ ก็เดินไปเรื่อนนางบ่่อยๆ เพื่อจะได้เต้าหู้มาทอดอีก
สองสามแผ่น พ่อชอบกิน”

เมื่อกล่าวถึงคำว่า ‘พ่อชอบกิน’ ก็เรียกว่ารอยยิ้มของเขาดูทะเล้นได้เลย
ทีเดียว

ไม่ใช่แค่เสวี่ยเจียเยวที่รังเกียจเท่านั้น แม้แต่เสวี่ยหยวนจิ้งยังขมวดคิ้ว
แน่นทันที

เด็กหนุ่มไม่ยอมให้เสวี่ยหย่งฝูยีนพูดคุยกับเสวี่ยเจียเยว่ตรงนี้ เขาจึง
เอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ท่านพ่อ ตอนนี่ก็ตึกแล้ว ท่านเข้าห้องไปนอน
เถอะ”

เสวี่ยหย่งฝูหั่วเราะคิกคัก แต่ไม่มีที่ท่าว่าจะเดินเข้าไปในห้อง จนกระทั่ง
ได้ยินเสียงตะโกนด่าอย่างเบือหน้ายของซุนชิงฮวาดังออกมา

“เจ้าจะนอนหรือไม่! ซ้ารอเจ้าไม่ไหวแล้วนะ”

เสวี่ยหย่งฝูยั้งคงหวาดกลัวซุนชิงฮวา จึงรีบขานรับทันที “เข้ามาแล้วๆ”

จากนั้นเขาก็เอ่ยกับเสวี่ยเจียเยว่และเสวี่ยหยวนจิ้งว่าให้พวกเขารีบ
เข้านอน ก่อนจะเข้าห้องไปและปิดประตู

เมื่อเขาไปแล้ว เสวี่ยเจียเยว่ถึงได้ถอนหายใจออกมาเบาๆ

เธอคงคิดมากไปเอง เพราะร่างนี้เป็นเพียงเด็กอายุแปดขวบ กระนั้น
เธอก็ไม่ยอมอยู่กับเสวี่ยหย่งฝูไปตลอดชีวิต

เสวี่ยหยวนจิ้งมองไปยังประตูห้องของบิดาทั้งที่ยังขมวดคิ้วแน่น ก่อน
จะหันมากล่าวกับเสวี่ยเจียเยว่ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“วันนี้ออกไปทั้งวัน เจ้าคงเหนื่อยแยะแล้ว รีบเข้านอนเร็วๆ น้อยก็ดี”

เสวี่ยเจียเยว่ขานรับ “เจ้าคะ ท่านพี่ก็รีบเข้านอนเช่นกันนะเจ้าคะ”

เสวี่ยหยวนจิ้งพยักหน้าเบาๆ จากนั้นเสวี่ยเจียเยว่เห็นเขาเดินไปเอา
ถังไม้มาตักน้ำ ก่อนจะนำกลับไปที่เรื่อนของตน

เธอปิดประตูเรือนแล้วลงกลอน คิดว่าตนเองก็ควรไปตักน้ำมาล้างหน้า
บัวนปากเสียหน่อย

ทว่าเมื่อเดินไปตู่ที่ห้องครัว ไหนเลยจะยังมีน้ำร้อนเหลืออยู่

ค่าคั้นของฤดูหนาวในชนบทนั้นอากาศเย็นเยือกมิใช่น้อย เสวี่ย-
เจียเยว่จึงทำได้เพียงรีบใช้น้ำเย็นล้างมือล้างหน้าให้เร็วที่สุด จากนั้นก็รีบไป
ปิดประตูลงกลอน แต่เมื่อคิดดูอีกที ก็ยกเก้าอี้ไม้ไผ่เกาๆ มาวางชิดประตู ก่อน
จะถอดเสื้อตัวนอกออกแล้วขึ้นเตียงนอน

วันนี้เธอตะลอนอยู่นอกหมู่บ้านทั้งวัน จึงรู้สึกเหนื่อยล้าเป็นอย่างมาก
ทำให้หลับไปทันทีที่หัวถึงหมอน

เสวี่ยเจียเยว่ตื่นขึ้นมาพบว่าด้านนอกฟ้าสว่างแล้ว และเพราะกังวลว่า

หากซุนชิงฮวากับเสวี่ยหย่งผู้ตื่นแล้วเห็นว่ายังไม่มีอาหารเช้า ซุนชิงฮวาอาจจะ
ด่าเอาได้ เธอจึงรีบลุกขึ้นจากเตียง สวมเสื้อตัวนอกเพื่อเตรียมไปทำอาหารเช้า

จากนั้นเธอได้ยินเสียงเคาะประตูเรือนเบาๆ เมื่อเดินออกจากห้องแล้ว
มองผ่านรอยแยกบนประตูเรือน ก็พบว่าเสวี่ยหยวนจึงกำลังยืนอยู่ด้านนอก

เธอรีบถอดกลอนและเปิดประตูทันที ก่อนจะเอ่ยเรียกด้วยรอยยิ้ม
“ท่านพี่”

ดวงอาทิตย์ค่อยๆ ลอยขึ้นพร้อมกับแสงสีแดงเข้มที่ปรากฏอยู่บน
ขอบฟ้า และในตอนนี้เสวี่ยหยวนจึงคิดว่ารอยยิ้มของเสวี่ยเจียเยว่สดใส
เช่นเดียวกับพระอาทิตย์ดวงนั้น

เขาขานรับหนึ่งเสียง จากนั้นก็ก้าวเข้าไปในเรือน

ยามเช้าตรู่ในฤดูหนาวอากาศจะหนาวมาก ลมหายใจก็กลายเป็นควัน
ขาว และเพราะไม่มีน้ำร้อน ทั้งสองคนจึงไม่ได้ล้างหน้าบัวนปากในยามนี้

ธัญพีชต่างๆ อยู่ในห้องของซุนชิงฮวา แต่นางเป็นคนขี้เกียจ และ
ไม่ชอบให้ใครไปรบกวนแต่เช้า นางจึงมักจะนำธัญพีชและผักต่างๆ ไปวางไว้

ในห้องครัวตั้งแต่ช่วงกลางคืน พร้อมกับสั่งเสวี่ยเจียเยว่ว่าพรุ่งนี้เช้าต้องทำอาหารอะไรบ้าง

แม้เมื่อคืนซุนชิงฮวงจะไม่ได้สั่งเอาไว้ แต่เมื่อเสวี่ยเจียเยว่เข้ามาในครัว ก็รู้ว่าต้องทำอาหารอะไรบ้าง เธอนำข้าวสารกับถั่วเขียวมาทำเป็นข้าวต้มถั่วเขียว

ในฤดูร้อนชาวบ้านมักกินข้าวต้มในมือเช้าและเย็น ส่วนมือกลางวันนั้น เป็นข้าวสุก บางครั้งก็กินข้าวสุกตอนเช้ากับกลางวัน แต่เมื่อถึงฤดูหนาว งานในไร่นาลดน้อยลง ดังนั้นร่างกายจึงไม่ได้สูญเสียพลังงานเท่าไรนัก ในหนึ่งวัน ต้องกินข้าวต้มทั้งสามมือ ทำเช่นนี้จะสามารถประหยัดธัญพืชไปได้บ้าง

ข้าวกับถั่วเขียวถูกแช่น้ำเอาไว้อย่างละครึ่งถ้วยตั้งแต่เมื่อคืน ตอนนั้น เธอซาวขึ้นมา จากนั้นก็นำหม้อมาวางบนเตาพร้อมกับเติมน้ำ ก่อนจะก่อไฟและยัดฟืนเข้าไปในเตา

เสวี่ยหยวนจึงช่วยเติมฟืน ขณะเดียวกันเขาก็หยิบตำราออกมาอ่าน

เสวี่ยเจียเยว่หันไปมอง ก็เห็นว่าตำราที่เขาถืออยู่นั้นคือจั่วจ้วน ซึ่งซื้อจากร้านขายตำราเมือวาน อีกทั้งยังเห็นว่ามันถูกพลิกอ่านไปแล้วหลายหน้า เสวี่ยหยวนจึงคงตื่นขึ้นมาอ่านนานแล้ว จากนั้นเขาก็มองผ่านหน้าต่างห้องเธอ พอเห็นว่าเธอตื่นนอนแล้ว ถึงได้มาเคาะประตูเรือน

เธอยิ้มร่าและไม่คิดจะเอ่ยปากทักท้วงเขา ก่อนจะโน้มตัวไปหยิบฝักกวางตุ้งมาล้างทำความสะอาด

อากาศหนาวเย็นในตอนเช้าตรู่ไม่เป็นปัญหาต่อการล้างผัก เพราะนอกจากหม้อใหญ่สองใบบนแท่นเตาแล้ว ตรงกลางระหว่างหม้อสองใบนั้นยังมีหม้อขนาดเล็กกว่าด้านในใกล้กับพอสสมควร ในขณะที่ต้มข้าวก็ต้มน้ำไปด้วย เสวี่ยเจียเยว่เปิดฝักหม้อใบเล็กออก ตักน้ำที่เดือดแล้วลงไปไม่ถึงไม้ครึ่งหนึ่ง ก่อนจะตักน้ำเย็นใส่ตามลงไปอีกครึ่งเพื่อทำให้น้ำอุ่นพอเหมาะ การล้างผักในน้ำอุ่นเช่นนี้จะไม่ทำให้รู้สึกหนาว

เมื่อล้างผักสะอาดแล้ว เสวี่ยเจียเยว่หยิบมิดกับเขียงมาวางเอาไว้ ก่อน

จะนำผักมาหั่น พอเห็นว่าน้ำในหม้อเดือดได้ที่แล้ว แต่เสวี่ยหย่งผูกกับซุนซึ่งฮวา ยังไม่ตื่น เธอจึงรีบบอกให้เด็กหนุ่มนำถังไม้มาตักน้ำเดือดในหม้อ แล้วผสมกับน้ำเย็นให้เป็นน้ำอุ่นเพื่อที่จะนำไปล้างหน้าบัวนปาก ส่วนตนก็รีบล้างหน้าบัวนปากเช่นกัน ไม่อย่างนั้นหากรอให้เสวี่ยหย่งผูกกับซุนซึ่งฮวาตื่นขึ้นมา ไม่น้ำร้อนนี้อาจถูกพวกเขาใช้หมดก็เป็นได้ ส่วนเธอกับเสวี่ยหยวนจึงคงทำได้แค่นำน้ำเย็นเท่านั้น

หลังจากพวกเขาล้างหน้าบัวนปากเสร็จแล้ว ก็เห็นว่าข้าวต้มกำลังสุกได้ที่พอดี เธอจึงลงมือผัดผัก

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงเปิดประตู เสวี่ยเจี๋ยเยว่เงยหน้าขึ้นมอง ก็พบว่าประตูห้องของเสวี่ยหย่งผูกกับซุนซึ่งฮวาเปิดออกแล้ว และพวกเขาเดินออกจากห้องพร้อมกัน

เสวี่ยเจี๋ยเยว่ก้มหน้าก้มตาผัดผักต่อไป แกล้งทำเป็นว่าตนมองไม่เห็นพวกเขา

เสวี่ยหย่งผูกถึงถังไม้เข้ามาเพื่อจะนำน้ำอุ่นไปให้ซุนซึ่งฮวาล้างหน้า ทว่าเมื่อเห็นใบหนังสือตามท่ามกลางควันที่พวยพุ่งออกมาจากเตา หลังจากตักน้ำเสร็จ เขาก็ไม่ได้เร่งรีบเดินออกไป แต่กลับวางถังไม้ลงบนแท่นเตา ก่อนจะมอมองเสวี่ยเจี๋ยเยว่พร้อมเอ่ยถามด้วยรอยยิ้ม

“เมื่อวานเจ้าเข้าเมืองไปกับท่านยายหวนครั้งแรก ไปเที่ยวที่ไหนบ้าง”

เสวี่ยเจี๋ยเยว่ไม่อยากจะสนทนากับเขาจึงไม่เงยหน้าขึ้นมอง แต่ตอบไปเพียงสั้นๆ “ไม่ได้ไปไหนเจ้าคะ”

ทว่าเสวี่ยหย่งผูกไม่ได้ถืออึดเพราะคำพูดนี้เอียงเห็นได้ชัด กลับเอ่ยปากถามด้วยรอยยิ้มอีกครั้ง “เจ้า...”

เขามิได้สังเกตว่าซุนซึ่งฮวากำลังยืนอยู่ข้างประตู ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงไม่สบอารมณ์ของนาง

“ข้าไม่เคยเห็นเจ้าเป็นห่วงนางเช่นนี้มาก่อน ในเมื่อเจ้าเป็นห่วงนางมาก

ต่อไปนางไปที่ไหน เจ้าก็ตามกันนางไปด้วยเลยสิ จะได้ไม่ต้องมาถามให้นาง
ไม่ไว้หน้าเจ้าเช่นนี้”

เสวี่ยหย่งผู้ริบหันกลับไปทันที ก่อนจะยิ้มหยอกเย้าภรรยา “เอ๋อริยา
ก็เป็นลูกสาวของเจ้าไม่ใช่หรือ ข้าห่วงนางในฐานะพ่อแม่ไม่ดีตรงไหน”

ซุนซึ่งฮวาถลิ่งตามองเขา ทว่าไม่ได้เอ่ยคำใด ก่อนจะหมุนตัวแล้วเดิน
ออกไป

เสวี่ยหย่งผู้ไม่สนใจเสวี่ยเจียเยว่อีก เขายกถ้ำน้ำตามซุนซึ่งฮวาไป
จากนั้นเสวี่ยเจียเยว่ก็ได้ยินเสียงซุนซึ่งฮวาด่าเขาดังมาจากห้องโถง

“เจ้าช่างชั่วช้าจริงๆ ลูกสาวเจ้าอย่างนั้นหรือ พวกเจ้าเป็นพ่อลูกกันแค่
ในนามเท่านั้น แท้จริงแล้วนางเป็นลูกสาวแบบไปไหนของเจ้ากัน อีกร้อย...
ท่าทางนางเอ็นชากับเจ้าขนาดนั้น แต่เจ้าก็ยังหน้าด้านเข้าไปพูดคุยกับนางอีก
หากไม่ใช่เจ้าที่เลวทราม จะเป็นใครไปได้อีกเล่า”

เมื่อเสวี่ยหย่งผู้ได้ยินเช่นนั้น ก็เอ่ยกระเซ้าเย้าแหย่นางด้วยรอยยิ้ม
“ไซ่ๆ ข้ามันเลว เจ้าอย่าโกรธไปเลยนะ”

จากนั้นก็ไม่ว้าวาเขาเอ่ยกระเซ้าอันใด ถึงได้ยินซุนซึ่งฮวาถอนหายใจออก
มาเฮือกใหญ่

ไม่ว้าวาวันแบบนี้จะผ่านพ้นไปเมื่อไร เสวี่ยเจียเยว่ลอบถอนหายใจกับ
ตัวเอง ก่อนจะตัดผัดผักใส่จาน

อาจเป็นเพราะเรื่องเมื่อครู่นี้ ตอนกินข้าวเช้า ไม่ว่าเธอจะทำอะไรก็ดูซัดหู
ซัดตาซุนซึ่งฮวาไปทุกอย่าง เสวี่ยเจียเยว่ทำเป็นไม่สนใจ เพียงก้มหน้าก้มตา
กินข้าวเท่านั้น

โชคดีที่หลังจากกินข้าวเช้าเสร็จ เสวี่ยหย่งผู้กับซุนซึ่งฮวาก็ออกไปเล่น
ไฟไฟไม้ที่โรงบ่อน เสวี่ยเจียเยว่ถึงได้โล่งอกไปมาก

วันนี้แดดดี เสวี่ยเจียเยว่จึงนำผ้าห่มออกมาตากด้านนอก ก่อนจะเดิน
ไปที่เรือนของเสวี่ยหยวนจิ่ง

เธอพบว่าเด็กหนุ่มกำลังนั่งอ่านตำราอย่างตั้งใจ จึงเรียกเขาด้วยรอยยิ้ม “ท่านพี่ ตอนกลางคืนช่างหนาวนัก ตอนนี่แดดกำลังดี ให้ชาน้ำผ้าห่มของท่าน ออกไปตากดีกว่า”

“ผ้าห่มมันหนัก ข้าจะหอบไปเอง” ในขณะที่เสวี่ยหยวนจึงกำลังจะวางตำราในมือลงนั้น กลับถูกเสวี่ยเจี๋ยเยว่ห้ามเอาไว้

“ไม่เป็นไรเจ้าคะ มันจะหนักสักเท่าไรกันเชียว ข้าหอบไปไหวเจ้าคะ ท่านอ่านตำราต่อเถอะ” เมื่อเธอกล่าวจบก็เดินเข้าไปหอบผ้าห่มบนเตียงของเสวี่ยหยวนจึง แล้วออกไปจากเรือนเก็บฟืน

หลังจากตากผ้าห่มเสร็จ เธอก็นำเสื้อผ้าที่ต้องซักมาใส่ในตะกร้า บอกเสวี่ยหยวนจิ้งว่าจะไปซักผ้าที่ลำธาร ก่อนจะหิ้วตะกร้าแล้วเดินออกไป

เมื่อก้าวพ้นประตูลานเรือน เสวี่ยเจี๋ยเยว่เห็นแม่่ม่ายจ้าวกำลังยืนฟังประตูลานเรือนของนางด้วยท่าทางอ่อนแรง สองมือสอดเข้าไปในแขนเสื้อ และกำลังพูดคุยหยอกล้อกับคนผู้หนึ่ง

คนผู้นั้นสวมเสื้อคลุมผ้าฝ้ายที่ทั้งเก่าและขาดซ่อมซ่อ เผยให้เห็นก้อนฝ้ายที่โผล่ออกมาจากด้านใน แขนเสื้อด้านขวายังมีคราบน้ำมันและเป็นดวงขนาดใหญ่ เขากำลังหัวเราะและพูดคุยเรื่องตลกกับแม่่ม่ายจ้าว ทั้งยังเห็นฟันสีเหลืองที่ไม่เท่ากันอีกด้วย

เขาคือเสวี่ยเหล่าซาน

ครู่หนึ่งแม่่ม่ายจ้าวกับเสวี่ยเหล่าซานก็มองเห็นเสวี่ยเจี๋ยเยว่... เนื่องจากซุนชิงฮวาแต่งงานกับเสวี่ยหย่งฝูแล้วก็เคยทะเลาะวิวาทกับแม่่ม่ายจ้าวอย่างรุนแรง จนทั้งสองฝ่ายไม่ได้ไปมาหาสู่กันนานแล้ว เมื่อเห็นเสวี่ยเจี๋ยเยว่ นางจึงลอกตาไปมา ก่อนจะหันไปมองภาพเทพเจ้าที่แตกหักไม่สมบูรณ์ ซึ่งถูกแสงแดดสาดกระทบอยู่บนประตูลานเรือนของตน

เสวี่ยเหล่าซานเดินมากล่าวกับเสวี่ยเจี๋ยเยว่ด้วยรอยยิ้ม “โอ้ น้องเอ๋อร์ยาเองหรือ เจ้าจะไปทีใดละ”

เมื่อเห็นแม่ nang น้อย หัวตะกะรำผ้ากับไม้ตีผ้า เขาก็เอ่ยถามต่อด้วยใบหน้า ยิ้มแย้ม “น้องเออร์ยากำลังจะไปซักผ้าหรือ น้ำในลำธารมันลึก เจ้าไปคนเดียว พี่ซานคงไม่สบายใจ ให้พี่ซานไปซักผ้ากับเจ้าดีหรือไม่”

เสวี่ยเจียเยว่ไม่แสบเสแสร้งแต่ น้อย กลับหัวตะกะรำผ้ามุ่งหน้าไปทาง ลำธารสายเล็ก

เดินมาได้ไม่กี่ก้าว ก็ได้ยินแม่มายจ้าวพูดถากถางเสวี่ยเหล่าซานดัง ตามหลัง

“ทำไม เห็นเด็กมีน้ำมีนวลถึงกับเกิดความคิดต่ำช้าเขี้ยวหรือ เจ้าสั่งสม คุณธรรมให้มากๆ เถอะ นางเพิ่งอายุเท่าไรกัน”

ทั้งยังได้ยินเสวี่ยเหล่าซานหัวเราะคิกคักกลางเอ่ยขึ้น “เหตุใดข้าจะไม่ สั่งสมคุณธรรมเล่า พ่อเลี้ยงนางเป็นคนเช่นไร คนหัวหมูบ้านรู้ดี หรือว่าเจ้าไม่รู้ เด็กหน้าตาตางดงามเช่นนี้อยู่ต่อหน้า ก็เหมือนกับวางเนื้อสดใหม่ไว้ตรงหน้า หมูป่า เขาจะอดใจไหวหรือ พ่อเลี้ยงลูกเลี้ยง เรื่องเช่นนี้ไม่เคยเกิดขึ้นใน หมูบ้านของพวกเขามาก่อน หากเสวี่ยหย่งฝูยังคิดได้ แล้วข้าเสวี่ยเหล่าซาน เหตุใดจะคิดไม่ได้ ทุกคนล้วนมีสิทธิ์ทั้งนั้น”

ไม่นานก็ได้ยินเสียงถุยน้ำลายของแม่มายจ้าว ก่อนจะหัวเราะออกมา เสวี่ยเจียเยว่ขบริมฝีปากแน่น มือซ้ายที่หัวตะกะรำกำแน่นขึ้น จน เส้นเลือดบนหลังมือปูดโปนขึ้นมาอย่างเด่นชัด

‘ฉันไม่สามารถเอาตัวเองมาอยู่ในสภาพแวดล้อมที่อันตรายเช่นนี้ไป ตลอดได้ หัวใจของเธอเต้นรัวจนแทบจะทะลุออกมาจากอก เธออยู่ไม่ได้ อยู่ไม่ได้เด็ดขาด!

ตอนที่เสวี่ยเจียเยว่กลับมาจากซักผ้า เสวี่ยหยวนจิ้งก็พบว่าผมเฝ้า ของอีกฝ่ายกระชอะกระเซิง ใบหน้าสกปรกมอมแมม เขารู้สึกว่านี่ไม่ใช่เสวี่ยเจียเยว่ที่รักความสะอาดตลอดเวลา

“เจ้าเป็นอะไรไป” เด็กหนุ่มตกใจจึงรีบวางตำราในมือลงแล้วเดินไปหาแม่ นางน้อย สายตาจับจ้องไปที่อีกฝ่าย หากมองอย่างละเอียดจะพบว่าสายตาของเขาเต็มไปด้วยความตึงเครียด มือทั้งสองข้างก็สั่นเทาเบาๆ มีเพียงสีหน้าเท่านั้นที่ยังดูเยือกเย็นนิ่งสงบ

เสวี่ยเจียเยว่ไม่มีทางเป็นคนสกปรกมอมแมมเช่นนั้นแน่นอน หรือว่าผู้ที่อยู่เบื้องหน้านี้ไม่ใช่แม่ นางน้อยผู้นั้นแล้ว แต่เป็น...

ทว่าไม่นานเด็กหนุ่มก็ได้ยินเสวี่ยเจียเยว่เอ่ยเรียกเขาด้วยน้ำเสียงที่เขาคุ่นเคย “ท่านพี่ ข้าไม่ได้เป็นอะไรเจ้าคะ จู่ๆ ข้าก็รู้สึกว่าจะแต่งตัวเช่นนี้ก็ดีเหมือนกันเจ้าคะ”

‘ยังเป็นนาง นางยังไม่ได้ไปไหน’

เสวี่ยหยวนจิ้งรู้สึกโล่งอก ทว่าเขายังไม่วางใจฝ่ามือที่กำแน่นเต็มไปด้วยเหงื่อ

ในเมื่อจู่ๆ อีกฝ่ายก็ ‘มา’ ต่อไปในสภาพภาคหน้าอาจจะ ‘ไป’ อย่างกะทันหันหรือไม่ เมื่อถึงเวลาที่แม่ นางผู้นี้ต้องไป เขาต้องไปตามหาที่ไหน

เมื่อคิดเช่นนั้น เสวี่ยหยวนจิ้งก็รู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก ช่วงขณะนั้นเขาจึงไม่ได้เอ่ยถามหรือคิดเรื่องที่จู่ๆ เหตุใดเสวี่ยเจียเยว่ถึงได้แต่งตัวเช่นนี้

หลังจากนั้นสายตาของเขาก็จับจ้องไปยังร่างของเสวี่ยเจียเยว่ มองอีกฝ่ายตากผ้าในลานเรือน และหยิบไม้กวาดมากวาดพื้น ดวงตาคู่นั้นของเขาไม่กล้าแม้แต่จะกะพริบ ราวกับว่าหากเขากะพริบตาเพียงครั้งเดียว เสวี่ยเจียเยว่ก็จะ ‘หายไป’ ในทันที

เสวี่ยเจียเยว่สัมผัสได้ถึงความคิดตกใจของเขา จึงถือไม้กวาดเดินไปเอ่ยถาม “ท่านพี่ ท่านเป็นอะไรหรือเจ้าคะ”

เหตุใดเขาถึงได้จับจ้องตลอดเวลา และเพราะอะไรเธอจึงรู้สึกถึงแรงกดดันมากมายเช่นนี้

“ไม่มีอะไร” เสวี่ยหยวนจิ้งรีบเบือนหน้าไปมองทางอื่น ไม่คิดจะมอง

เสวี่ยเจียเยว่ ทว่าครู่หนึ่งเขาก็หันมามองหน้าอีกฝ่าย แล้วเอ่ยถามด้วยสีหน้าราบเรียบ “เจ้าจะ ‘หายไป’ หรือไม่”

เสวี่ยเจียเยว่ไม่รู้ว่าตนเผยพิรุณอันใดต่อหน้าเสวี่ยหยวนจิ้ง เมื่อได้ยินเขาเอ่ยคำว่า ‘หายไป’ ก็เข้าใจในคนละความหมายกับเขา ก่อนจะหัวเราะออกมา “ข้าจะไปที่ไหนได้ละเจ้าคะ”

เมื่อวานนี้เสวี่ยหยวนจิ้งยังพูดเรื่องการขออนุญาตออกนอกหมู่บ้านที่หน้าประตูสำนักหยกเหมินอยู่เลย ตอนนี้จะไปไหนได้อีกเล่า เธอไม่อยากหลบๆ ซ่อนๆ ไม่สามารถมองเห็นเดือนเห็นตะวันไปตลอดชีวิต ทั้งยังไม่อยากถูกราชสำนักจับเพราะเป็นคนเร่ร่อนหรือหัวขโมย

เมื่อไตร่ตรองครู่หนึ่ง เธอก็เอ่ยถามด้วยรอยยิ้ม “ท่านพี่ เมื่อวานท่านก็บอกเองว่าพวกเราจะไม่อยู่ในหมู่บ้านนี้ไปตลอดชีวิต ท่านจะพาข้าออกไปจากที่นี่ไม่ใช่หรือเจ้าคะ”

แม้ว่าเธอจะไม่สงสัยเรื่องที่เสวี่ยหยวนจิ้งเคยพูด ทว่าเมื่อครู่ได้ยินเสวี่ยเหล่าซานพูดกับแม่ฝ่ายจ้าว ตอนนั้นก็ยิ่งรู้สึกหวาดกลัวอยู่ จึงอยากจะแน่ใจอีกทั้งคนที่เธอสามารถพึ่งพาได้ในตอนนี้ เหมือนจะมีเพียงเสวี่ยหยวนจิ้งเท่านั้น...

เสวี่ยหยวนจิ้งพยักหน้าอย่างจริงจัง และเอ่ยด้วยน้ำเสียงแน่วแน่ “ใช่ ข้าจะพาเจ้าออกไปจากที่นี่อย่างแน่นอน”

เมื่อเห็นเช่นนั้นเสวี่ยเจียเยว่ก็วางใจ

ความทุกข์มักจะมีเกิดขึ้นเพียงชั่วคราว トラบไต่ที่มีความอดทน คิดว่าไม่นานเธอก็จะออกไปจากที่นี่ได้ เมื่อถึงเวลานั้นเธอจะไปกับเสวี่ยหยวนจิ้งอย่างสง่าผ่าเผย

เสวี่ยเจียเยว่ยิ้มแย้มงดงาม แม้ว่าใบหน้าของเธอจะสกรปรก แต่กลับไม่สามารถบดบังรอยยิ้มที่งดงามได้

“เจ้าคะ ท่านพี่ ถ้าอย่างนั้นข้าก็จะรอท่านพาข้าออกไปจากที่นี่นะเจ้าคะ”

เสวี่ยหยวนจิ้งมองใบหน้าที่สดใสเป็นประกายของแม่นางน้อย ก่อนจะพยักหน้าอย่างจริงจัง

เห็นได้ชัดว่าคำพูดไม่กี่ประโยคของเสวี่ยเจี๋ยเยว่ทำให้เด็กหนุ่มมั่นใจเป็นอย่างมาก เขาไม่มองตามอีกฝ่ายแล้ว แต่หันกลับมาหยิบตำราชิ้นมาอ่าน

อีกไม่นานจะมีการสอบชีวฉาย ซึ่งเป็นระดับต้นหรือระดับท้องถิ่น เขาต้องสอบผ่านรอบนี้ได้อย่างแน่นอน นี่คือขั้นแรก หลังจากนั้นเขาก็ต้องสอบผ่านระดับสูงขึ้นไป ไม่ว่าจะไปที่ไหน เขาก็จะพาเสวี่ยเจี๋ยเยว่ไปด้วย ไม่มีวันทิ้งอีกฝ่ายให้อยู่ในหมู่บ้านนี้ลำพังเด็ดขาด

...

การที่เสวี่ยเจี๋ยเยว่ตั้งใจทำให้ตัวเองสกปรกมอมแมมเหมือนออร์ยานั้น เมื่อซุนชิงฮวาเห็นก็พูดเพียงไม่กี่ประโยค ทั้งยังไม่ได้บ่นด่าอันใดมากมายนัก คงจะเคยชินกับความสกปรกมอมแมมของลูกสาวในอดีต ทว่าเสวี่ยหย่งผู้รู้สึกเสียดายยิ่งนัก เขาขอให้เสวี่ยเจี๋ยเยว่ทำความสะอาดตัวเองอยู่หลายครั้ง แต่เธอกลับทำเหมือนไม่ได้ยิน และทำเหมือนจะบอกเขาว่า 'นี่มันตัวของข้า ข้าอยากทำเช่นไรก็เรื่องของข้า'

ดาวที่ลอยอยู่บนท้องฟ้าค่อยๆ จมลงไปทางทิศตะวันตก

หลังจากเข้าสู่ฤดูหนาว แม้วางานในไร่อาจจะลดน้อยลง ทว่าชาวเขาก็ยังต้องหว่านบู่ในนา เพื่อเตรียมดินไว้ทำนาในฤดูใบไม้ผลิที่จะมาถึง

วันนี้เสวี่ยหย่งผู้ ซุนชิงฮวา และเสวี่ยหยวนจิ้งไปหว่านบู่ในนา ส่วนเสวี่ยเจี๋ยเยว่ทำกับข้าวรออยู่ที่เรือน ตอนที่ทำกับข้าวใกล้เสร็จ ทั้งสามคนก็กลับมา

เสวี่ยเจี๋ยเยว่ออกไปต้อนรับ ทว่าเมื่อเห็นสิ่งที่เสวี่ยหย่งผู้ถืออยู่ในมือ นั้น เธอก็ตกใจจนร้องเสียงหลง ก่อนจะวิ่งหนีไป

เสวี่ยหย่งผู้ถือถุงมาด้วย งูตัวนั้นมีหลากหลายสี ต้องเป็นงูพิษอย่างแน่นอน

แต่หัวของมันถูกสับจนขาดออกไปแล้ว เหลือเพียงลำตัวที่เป็นเนื้อเลือดเท่านั้น
เมื่อเห็นเสวี่ยเจียเยววิ่งหนีไป เสวี่ยหย่งฝูก็หัวเราะเสียงดัง และถึงขั้น
จงใจโยนงูตัวนั้นใส่ลูกเลี้ยง ในขณะที่โยนก็เอ่ยด้วยรอยยิ้ม

“เจ้ากลัวอะไร ตอนที่พี่ของเจ้าเห็นงูตัวนี้เลื้อยอยู่ต่อหน้าเขายังไม่กลัว
แม้แต่หน่อย ตอนนั้นมันไม่มีหัวก็แปลว่ามันตายไปแล้ว เจ้ากลัวอะไร”

เสวี่ยเจียเยวเห็นเขาโยนงูมา เธอก็ตกใจเป็นอย่างมาก แม้แต่ร้องก็ยัง
ทำไม่ได้ ใบหน้าของเธอเริ่มซีดเผือด ตัวแข็งที่อจนไม่อาจเคลื่อนไหว

ตั้งแต่เล็กจนโตสิ่งที่เธอกลัวที่สุดก็คือสัตว์ไร้กระดูก ไม่ใช่เพียงงู แม้แต่
ปลาไหลเธอก็กลัว จึงไม่เคยกินสัตว์เหล่านั้น

เสวี่ยหยวนจึงเห็นว่าเสวี่ยเจียเยวกลัวงูเป็นอย่างมาก ในขณะที่เสวี่ย-
หย่งฝูโยนมันออกไป เขาก็พุ่งตัวอย่างรวดเร็วราวกับลูกธนู ใช้เครื่องมือทำนา
ที่อยู่ใต้มือปัดงูตัวนั้นออกไปด้านข้าง มันจึงไม่โดนตัวแม่งาน้อย แต่กลับมี
เสียงบางอย่างกระทบพื้นดังขึ้น

นั่นคือร่างของเสวี่ยเจียเยวที่ทรุดฮวบลงข้างโต๊ะ

เธอล้มพับได้ถึงเหี่ยวอันเย็นเฉียบบนร่างกายของตน แม้แต่จะขยับก็ยังไม่กล้า

สี่สิบสี่

ความสบายใจ

ซุนซิงฮวาเอ่ยขึ้นมา “เมื่อก่อนข้าไม่เคยเห็นเจ้ากลัวงู ทั้งยังชอบกินเนื้องูอีก แต่เหตุใดจู่ๆ ถึงได้กลัวขึ้นมา”

นางมิได้หวั่นไหวเสวี่ยเจียเยว่อยู่แล้ว เพียงถามพอบเป็นพิธีเท่านั้น ก่อนจะสั่ง “เอางูไปถลกหนังแล้วล้างให้สะอาด ตอนเย็นก็ทอดเนื้องูกับแกงเนื้องูอย่างละถ้วย”

เสวี่ยเจียเยว่นั่งอยู่ข้างโต๊ะด้วยร่างกายที่แข็งทื่อ และเอ่ยด้วยเสียงสั้นเครือ “ข้า... ข้าไม่กลัว”

ซุนซิงฮวามวดคิ้วและเอ่ยอย่างไม่พอใจ “เจ้าไม่กลัว? หรือจะให้ข้าไปทำ”

ขณะที่นางกำลังจะเอ่ยปากดำต่อนั้น เสวี่ยหย่งผู้ก็จับนางเอาไว้ “พอแล้วๆ ดูลิ เออร์ยากกลัวขนาดนี้ เจ้ายังจะให้นางถลกหนังงูอีกหรือ ข้ากลัวว่านางจะล้างไม่สะอาด ข้าจะไปทำเอง”

สิ้นประโยคนั้น เขาก็เดินไปหยิบงูตัวนั้นขึ้นมาจากโต๊ะ ตั้งใจยื่นไปเขย่าตรงหน้าเสวี่ยเจียเยว่ เมื่อเห็นว่าใบหน้าของลูกเลี้ยงซีตเหือด เขาก็หัวเราะว่า

แล้วหมุนตัวเดินออกไปด้านนอกเพื่อถลกหนังงู

ซุนซึ่งฮวาเหลือบมองเสวี่ยเจียเยว่ ก่อนจะดำว่าเป็นของไร่ประโยชน์ แล้วเดินจากไป

เสวี่ยหยวนจึงวางเครื่องมือทำนาลงแล้วเดินไปเอ่ยถามเสียงต่ำ “เจ้าไม่เป็นอะไรไซ้หรือไม่”

เสวี่ยเจียเยว่มองใบหน้าของเขา อยากจะส่ายหน้า ทว่าร่างกายของเธอยังคงแข็งทื่อดังเดิม อยากจะขยับเล็กน้อยก็ยังเป็นเรื่องยาก

เด็กหนุ่มเห็นใบหน้าอีกฝ่ายซีดลงเพราะความหวาดกลัว ดวงตาคลอปไปด้วยน้ำตา เขาสงสารจับใจ จึงเอื้อมมือไปจับมือแม่นางน้อย พลันสัมผัสได้ว่ามือ นั้นเย็นเฉียบ จนไม่สามารถรู้สึกถึงความอบอุ่นได้แม้แต่น้อย

“ไม่เป็นไร” เสวี่ยหยวนจึงเอ่ยปลอบใจด้วยเสียงแผ่วเบา “ข้าจะพุงเจ้าไปนั่งในห้องของเจ้าสักพักก่อน”

เมื่อสิ้นประโยคนั้น เขาก็พุงเสวี่ยเจียเยว่เข้าไปนั่งในห้อง ก่อนจะออกไปนำน้ำร้อนมาให้

เสวี่ยเจียเยว่ยื่นสองมือที่ยังลั่นเทาไปรับถ้วยน้ำชาที่ยามนี้ใส่น้ำร้อนแทน หลังจากรอให้อุ่นแล้วค่อยดื่มเข้าไปหนึ่งอีก จากนั้นเธอก็รู้สึกว่าตนเริ่มมีสติกลับมา

แต่ไม่นานหลังจากนั้นก็พบว่าเสวี่ยหย่งผู้กำลังนั่งยองๆ ถลกหนังงูอยู่ข้างๆ หน้าต่างห้องของเธอ เลือดที่สาตกระเซ็นนั้นไม่ต้องเอ่ยถึง เขาตั้งส่วนที่คล้ายไส้งูออกมา ก่อนจะยัดเข้าปากและกลืนกินมันลงไป

เสวี่ยเจียเยว่รู้สึกสะอิดสะเอียนยิ่งนัก แทบจะสำรอกน้ำที่ดื่มลงไป เมื่อครู่นี้ออกมา ทว่ายังดีที่เธออดกลืนเอาไว้ได้

เสวี่ยหยวนจึงเห็นท่าทางเช่นนั้นของแม่นางน้อย ก็รู้สึกกังวลใจยิ่งนัก จึงมองตามสายตาของอีกฝ่ายไปนอกหน้าต่าง

เมื่อรู้สาเหตุแล้ว เขาก็เอื้อมมือไปจับแก้มของเสวี่ยเจียเยว่ ให้อีกฝ่าย

หันหน้ามามองเขา ก่อนจะเอ่ยขึ้น “อย่าไปมองด้านนอก มองเพียงข้าเท่านั้น”

น้ำเสียงของเด็กหนุ่มนั้นราบเรียบและเยือกเย็น สีหน้านิ่งสงบ เมื่อมีเขาอยู่ข้างกาย เสวี่ยเจียเยว่ก็สบายใจขึ้นมา

แต่ถึงอย่างไรงูทอดกับแกงงูนั้นเธอก็ไม่กล้าทำอยู่ดี สุดท้ายหลังจากถูกซุนชิงฮวาตำไปพักใหญ่ เธอไม่มีทางเลือก จึงทำได้เพียงถลกแขนเสื้อขึ้น แล้วพาตัวเองเข้าไปในสนามรบ

ซุนชิงฮวากับเสวี่ยหย่งฝูกินข้าวกลางวันอย่างสบายใจเหมือนเรื่องสุดใหม่ ทั้งยัง บอกอีกว่าตอนนี้อากาศหนาวขึ้นเรื่อยๆ งูใกล้จะจำศีลแล้ว ต่อไปหากไม่มีอะไรทำก็สามารถไปซุดหางงูได้ ไม่แน่อาจจะซุดได้สักสองสามตัวมาเป็นอาหาร และบอกว่าตอนที่พวกเขาหิวงูตัวนั้นกลับมา มีชาวบ้านหลายคนได้เห็นแล้วบอกว่า อิจฉาพวกเขาขนาดไหน

เสวี่ยหยวนจิ้งนั่งก้มหน้าก้มตากินข้าว สีหน้าเขาไร้ความรู้สึก ตลอดการกินข้าวในครั้งนี้เขาไม่ได้คิดเรื่องกินแม่แต่ชิ้นเดียว

เมื่อกินข้าวเสร็จ เสวี่ยหย่งฝูกับซุนชิงฮวาก็เข้านอน เสวี่ยหยวนจิ้งเดินไปเคาะหน้าต่างห้องของเสวี่ยเจียเยว่เบาๆ พออีกฝ่ายเดินมาหา เขาก็ส่งเกาลัดให้

เกาลัดนี้เป็นของป่าที่เหลือจากคราวที่แล้ว โดยตอนกลับมาเสวี่ยเจียเยว่ซ่อนเอาไว้ในกองฟาง เมื่อถูกแดดถูกลมมันก็กลายเป็นเกาลัดแห้ง ก่อนหน้านี้เธอแบ่งครึ่งหนึ่งให้เสวี่ยหยวนจิ้งเพื่อให้เขากินคลายหิว ส่วนของตัวเองเธอกินหมดไปตั้งนานแล้ว แต่คิดไม่ถึงว่าเกาลัดในส่วนของเด็กหนุ่มจะยังเหลือเยอะเช่นนี้

เสวี่ยเจียเยว่ก้มลงมองเกาลัดหนึ่งกำมือในมือของตน คงเป็นของป่าส่วนสุดท้ายที่เสวี่ยหยวนจิ้งนำมาให้เธอกิน

ความซาบซึ้งปล้นพร้อออกมาจากหัวใจ เธอส่ายหน้าเบาๆ ก่อนจะ

ส่งเกาลัดกลับคืนไปเป็นเชิงว่าไม่ต้องการ ให้เด็กหนุ่มเก็บเอาไว้กินเอง

ทว่าเสวี่ยหยวนจึงกลับยิ้มบางแล้วเอ่ยเสียงแผ่วเบา “กินเกาลัดเสร็จแล้วนอน พอตื่นขึ้นมาพรุ่งนี้ก็ไม่มีอะไรแล้ว”

เขากล่าวจบก็มองอีกฝ่ายครู่หนึ่ง ก่อนจะเดินจากไป

เสวี่ยเจี๋ยเยว่เห็นเขาเดินเข้าไปในเรือนเก็บฟืนและปิดประตู เธอถึงได้ถอนสายตากลับมา ก็ม่น้ำลงมองเกาลัดแห่งที่อยู่ในมือกำนี้ ทันใดนั้นก็รู้สึกแสบจมูกขึ้นมา

หลังจากเสวี่ยหย่งผู้ซึ่งมาล้อเล่นกับเธอจนตกใจกลัว เสวี่ยเจี๋ยเยว่ก็ไม่กินข้าว หากบอกว่าไม่หิวก็จะเป็นการโกหก แต่เธอรู้อยู่ดีว่าซุนชิงชวาก็ไม่ได้สนใจจะหาอย่างอื่นมาให้กิน ในขณะที่คิดว่าตนจะต้องท้องร้องเพราะความหิวทั้งคืน เสวี่ยหยวนจึงกลับเอาเกาลัดมาให้เธอกินคลายหิว

เกาลัดนั้นทำให้รู้สึกอึดท้องเป็นอย่างมาก เมื่อกินหมดแล้วเธอก็ดื่มน้ำอุ่นตามลงไปหนึ่งถ้วย จากนั้นก็ใช้ผ้าห่อเปลือกเกาลัดเอาไว้อย่างดีเพื่อเตรียมนำไปทิ้งในวันพรุ่งนี้ ก่อนจะถอดเสื้อตัวนอกออกแล้วขึ้นไปนอนบนเตียง

เสวี่ยเจี๋ยเยว่นอนหลับไม่สนิทตลอดทั้งคืน หลายครั้งฝันว่าถูุกัก
แต่เธอก็รู้สึกกระปรี้กระเปร่าในตอนเช้า หลังจากนอนอยู่บนเตียงได้สักพัก เธอจึงลุกขึ้นมาสวมเสื้อตัวนอกแล้วออกไปเตรียมอาหารเช้า

ชีวิตยังต้องดำเนินต่อไป

อากาศหนาวขึ้น เสวี่ยหย่งผู้กับซุนชิงชวาก็ยังขยันวิ่งไปที่โรงบ่อนหน้าหมู่บ้าน บางครั้งพวกเขาถึงชนะพนันได้เงินมาหลายตำลึง เมื่อกลับมาถึงเรือนสี่หน้าจึงเบิกบานไม่น้อย ท่าทีที่มีต่อเสวี่ยหยวนจึงกับเสวี่ยเจี๋ยเยว่ก็ดีขึ้นมาเล็กน้อย หากแพ้... ตอนกลับมาพวกเขาจะหน้าบึ้งตลอดเวลา โดยเฉพาะซุนชิงชวาก็ไม่เพียงใช้เรื่องเล็กน้อยมาตำลูกสาวกับลูกเลี้ยงเท่านั้น ยังทะเลาะกับสามีอีกด้วย

วันนี้ซุนชิงฮวาไม่ได้ออกไปเล่นไฟไฟไม้ เพราะมารดาของนางมาเยี่ยมที่เรือน

ยายเจียน มารดาของซุนชิงฮวา ปีนีอายุใกล้จะหกสิบแล้ว นางรูปร่างเตี้ย แต่ยังแข็งแรงดี มีแววตาสดใสเฉียบคม ดูก็รู้ว่าเป็นคนเฉลียวฉลาด

หลังจากซุนชิงฮวาแต่งงานกับเสวี่ยหย่งฝู ยายเจียนเคยมาที่เรือนนี้หนึ่งครั้ง ซึ่งเสวี่ยหย่งฝูเชิญนางมากินข้าวโดยเฉพาะ ทว่าครั้งนี้นางมาเองโดยที่ไม่มีใครเชิญ

ซุนชิงฮวาคาดไม่ถึง แต่อย่างไรก็ตามมารดาของตน เมื่อเห็นนางมาแล้วก็นำผลไม้แห้งในห้องของตนออกมาต้อนรับ ก่อนจะเชิญให้มารดานั่งลง และใช้ให้เสวี่ยเจียเยวไปต้มน้ำมาให้ยายดื่ม

ทว่ายายเจียนกลับนั่งนิ่งไม่ได้ นางเดินไปดูทุกห้อง แม้แต่ในเรือนเก็บฟืนของเสวี่ยหยวนจิ้งก็ไม่เว้น และพูดกับซุนชิงฮวาในที่สุด

“ข้าไม่ได้ดูถูกเรือนหลังนี้หรอกนะ แต่ข้าบอกเจ้าไปตั้งแต่ตอนแรกแล้ว ไม่ใช่หรือว่าคนเช่าซุนนั้นก็ไม่เลว มีที่นาทำกินอยู่มาก แม่ลื้อมาพูดกับข้าอยู่หลายครั้ง บอกว่าเขาตกหลุมรักเจ้า และไม่รังเกียจลูกติดของเจ้า ขอเพียงเจ้าพยักหน้าเท่านั้น เขาก็จะรีบจ้างเกี้ยวไปรับเจ้าถึงหน้าประตู หากตอนนั้นเจ้ายอมแต่งงานกับเขา เจ้าก็จะมีความสุข แต่ดูเจ้าตอนนี้สิ ไม่ฟังคำพูดของข้า มีหน้าข้ายังทะเลาะกับข้าอีก เพื่อจะแต่งงานกับบุรุษที่ยากจนผู้นี้

“ตอนนี้เป็นอย่างไรละ ในเรือนหลังนี้ไม่มีอะไรที่มีค่าไม่พอ ยังมีลูกชายของเมียเก่าเขาโตขนาดนี้อีก ต่อให้เจ้าทำดีต่อเขาอย่างไร ในใจของเขาจะคิดว่าเจ้าเป็นแม่เลี้ยงหรือไม่ หากเจ้าแก่ชรา เขาจะปฏิบัติต่อเจ้าเยี่ยงไรก็ไม่รู้”

หลายวันมานี้ซุนชิงฮวาแพ้พันไปหลายครั้งและเสียเงินไปไม่น้อย เดิมทีอารมณ์ของนางก็เชื่อว่าอะไร เมื่อได้ยินมารดาพูดเช่นนั้น นางจึงเอ่ยขึ้นด้วยความไม่พอใจ

“มีความสุขอันใดกัน ท่านคิดว่าข้าไม่รู้หรือ ลูกชายเรือนนั้นเป็นคน

ปัญญาอ่อน สามสิบปีมานี้ไม่มีใครยอมแต่งงานด้วย เห็นชัดๆ ว่าพวกเขาเสนอค่าสินสอดให้ท่านก้อนโต ท่านถึงอยากให้ซ่าแต่ง อ้อ ที่ท่านอยากขายซ่าแลกกับเงินก้อนโตนั้น ก็เพราะจะเอาไปสู้ขอเมียให้ลูกชายคนเล็กของท่าน จากนั้นก็ให้ซ่าซึ่งในบุญคุณของท่านใช่หรือไม่ ตระกูลเสวี่มีตรงไหนไม่ดี แม้ว่าจะมีลูกชายที่เกิดจากเมียเก่า ก็ไม่เห็นจะเป็นอะไร เพราะถึงอย่างไรก็ไม่พ้อแม่ของสามมีอยู่ด้วย หลายปีมานี้ซ้ายังรับอารมณ์โมโหจากแม่สามมีไม่พ้ออีกหรือ” คำพูดนี้ทำให้ยายเียนถึงกับพูดไม่ออก จึงทำได้เพียงเปลี่ยนหัวข้อสนทนาเท่านั้น

เมื่อพูดคุยกันได้พักหนึ่ง อารมณ์โมโหของซุนซึ่งชวาก็ลดลงไปได้บ้าง น้ำเสียงของนางไม่ได้หงุดหงิดเหมือนเมื่อครู่แล้ว สองแม่ลูกพูดคุยถึงเรื่องในชีวิตประจำวันที่ได้พานพบ

พอตม่น้ำเสร็จแล้ว เสวี่เจียเยว่หีบมากมาเติมให้เต็ม จากนั้นก็เทน้ำร้อนให้ยายเียนกับซุนซึ่งชวาคนละถ้วย ก่อนเตรียมจะเดินออกไป ทว่ากลับถูกยายเียนเรียกให้หยุดเสียก่อน

ยายเียนจับมือเสวี่เจียเยว่เอาไว้ และพิจารณาตั้งแต่ศีรษะจดเท้าพักหนึ่ง จากนั้นก็หันไปเอยกับซุนซึ่งชวา

“ไม่เจอกันครึ่งปี เออร์ยาเปลี่ยนนิสัยไปเสียแล้ว ร่างกายดูสะอาดสะอาด ไบหน้าของนางนับวันก็ยิ่งน่ารักน่าเอ็นดูกว่าเมื่อก่อน”

ความจริงแล้วช่วงนี้เสวี่เจียเยว่ตั้งใจทำให้ตัวเองสกปรกมอมแมม คิดไม่ถึงว่ายายเียนจะยังชมว่าตัวเธอสะอาด เห็นได้ชัดว่าเออร์ยาในอดีตสกปรกมอมแมมมากขนาดไหน

ซุนซึ่งชวาหีบถ้วยน้ำที่อุ่นแล้วขึ้นมาดื่ม พलगแค้นเสียงขึ้นจมูก แต่ไม่เอยคำใด

ยายเียนพูดคุยกับเสวี่เจียเยว่ ไม่เพียงบอกว่าช่วงนี้นางคิดถึงหลานมากเท่านั้น ยังถามอีกว่าเหตุใดวันเกิดนาง หลานถึงไม่ไปอวยพร และถามว่า

อยู่เรือนตระกูลเสวี่ยสบายดีหรือไม่ หากมีใครรังแกขอให้บอกนางทันที นางจะตำคนผู้นั้นให้เอง

แม้ว่าเสวี่ยเจี๋ยเยว่จะไม่เคยเห็นยายเฉียนผู้นี้มาก่อน แต่เมื่อครู่นี้ คำสนทนาของนางกับซุนชิงฮวานั้น เธอได้ยินอย่างชัดเจนตอนที่อยู่ในห้องครัว

ยายเฉียนอยากจะขายลูกสาวของตนให้เป็นภรรยาคนปัญญาอ่อน เพื่อใช้เงินนั้นเป็นค่าสินสอดสู่ขอภรรยาให้ลูกชายคนเล็กของตน คนเช่นนี้ยังหวังให้หลานสาวรักใคร่กตัญญูอีกหรือ ดังนั้นคำพูดของยายเฉียนในยามนี้ เสวี่ยเจี๋ยเยว่จึงเพียงฟังหูซ้ายทะลุหูขวาเท่านั้น ไม่ได้เอามาใส่ใจแม้แต่คำเดียว

หลังจากเสวี่ยเจี๋ยเยว่หาข้ออ้างไปจากตรงนี้ได้ เธอก็ได้ยินยายเฉียนพูดกับซุนชิงฮวาตามหลังมา

“เออริยา พอโตก็ดูฉลาดกว่าเมื่อก่อนไม่น้อย ทั้งยังพูดคุยกุยกยอกเฝ้าคนอื่นให้เบิกบานใจอีก”

ซุนชิงฮวาแค้นเสียดสี “ฮี้” ออกจากจมุกเบาๆ และไม่ได้เอ่ยคำใดต่อ

วันนี้เสวี่ยหยวนจึงออกไปกำจัดวัชพืชในไร่นาตามคำสั่งของเสวี่ยหย่งผู้กับซุนชิงฮวา ยามนี้จึงไม่มีใครอยู่ในลานเรือน หลังจากเสวี่ยเจี๋ยเยว่เดินออกมาได้ระยะหนึ่ง ก็หยุดคิดไปชั่วครู่ ก่อนจะเดินไปยื่นขางประตูเพื่อแอบฟังบทสนทนาด้านใน

ได้ยินยายเฉียนเอ่ย “...ชีวิตพี่ชายของเจ้าลำบากไม่น้อย มีลูกสาวถึงสองคน แต่เมียเขาให้กำเนิดลูกชายออกมาอย่างยากลำบาก ขาทั้งสองข้างพิการ ตั้งแต่เกิด จะทำอะไรก็ย็นไม่ได้ พี่ชายกับพี่สะใภ้ของเจ้าเซียวหมอมามาก่อน แต่ก็ยังไร้ประโยชน์ หมอบอกว่าเขาจะเป็นเช่นนี้ไปทั้งชีวิต”

ซุนชิงฮวาไม่ได้เอ่ยคำใด

จากนั้นยายเฉียนก็พูดขึ้นมา “ตอนนี้เด็กคนนั้นก็เริ่มโต อายุสิบขวบแล้ว ข้ากับพี่ใหญ่และพี่สะใภ้ของเจ้าได้ปรึกษาหารือกัน อยากจะหาเด็กหญิงตัวเล็กๆ มาเลี้ยงเพื่อเป็นเมียเขาในอนาคต อยู่ด้วยกันนานวันข้าก็จะรักตัวเอง

ใช้หรือไม่ ต่อไปพวกเขาจะอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข แต่เขาเป็นเช่นนั้นก็ยากที่จะหาเมียให้ ยิ่งไปกว่านั้น หากหาลูกสาวบ้านอื่น ชำกับพ่อแม่ของเขาคงไม่สบายใจ

“เจ้าเองก็รู้ พี่ใหญ่กับพี่สะใภ้ของเจ้าถือว่ามีสมบัติอยู่บ้าง พวกเขาให้กำเนิดหลานชายของเจ้า ในอนาคตสมบัติเหล่านี้ก็ต้องมอบให้เขาและเมียเขา ไม่ใช่หรือ หากหาลูกสาวบ้านอื่นมา ต่อไปพี่ใหญ่กับพี่สะใภ้ของเจ้าแก่ชราลงแล้วนางหอบเงินหนีไปจะทำอย่างไร นั่นเท่ากับว่าใช้ตะกร้าไม้ไผ่มาหอบน้ำทุกอย่างที่ทำมาล้วนสูญเปล่า พวกเขาเลยคิดว่าอยากจะหาลูกสะใภ้ที่รู้เรื่องภายใน...”

“ท่านแม่ไม่ต้องพูดแล้วเจ้าคะ ความหมายของท่านนั้นข้าเข้าใจดี”

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียง ‘ปัง!’ ดังขึ้น คงจะเป็นเพราะซุนซิ่งฮวาใช้มือตบโต๊ะ

“ท่านจะมาดูถูกรอบครวัที่ข้าแต่งงานด้วยไม่ได้ ตั้งแต่ข้าแต่งงานออกมาสามวันแล้วเชิญท่านมา ท่านก็มาเพียงครั้งเดียว หลังจากนั้นท่านไม่เคยมาที่เรือนของข้าอีกเลย แต่วันนี้ก็กลับเป็นฝ่ายมาหาข้า ท่านไม่เคยสนใจเอ๋อริยา พูดคุยกับนางไม่เกินสองประโยค เหตุใดเมื่อครู่นี้ถึงได้จับมือนาง ทั้งยังเอ่ยชื่นชมนางอีก และตอนนี้ท่านก็พูดเช่นนั้นออกมา ท่านคิดจะให้เอ๋อริยาไปเป็นเมียหลานชายของตัวเองใช่หรือไม่”

เสวี่ยเจียเยว่ได้ยินดังนั้นก็ตกใจทันที และแทบจะทรุดลงไปกองกับพื้น โชคดีที่จับผนังเรือนไว้ได้ทัน เธอรีบกลั้นหายใจแล้วเสียวูฟงบพสนทนาด้านในต่อ

เห็นได้ชัดว่ายายเจียนคิดไม่ถึงว่าซุนซิ่งฮวาจะเข้าใจเจตนาที่นางมาในวันนี้ได้อย่างรวดเร็ว สีหน้าของนางตะลึงงันเล็กน้อยก่อนจะเอ่ย

“เรือล่มในหนองทองจะไปไหน แม่ข้าจะไม่เคยคิดว่าเอ๋อริยาเป็นหลานสาวของข้า แต่ถ้านางแต่งงานกับหลานชายของเจ้า สมบัติของพี่ใหญ่และ

พี่สะใภ้ของเจ้าก็จะกลายเป็นของนางในอนาคต ทำเช่นนี้ทุกอย่างจะไม่ตกเป็นของคนอื่นไม่ใช่หรือ”

ยายเฉียนพูดยังไม่ทันจบ ก็ถูกซุนชิงฮวาพูดแทรกขึ้นมาเสียก่อน “ท่านแม่ ไม่ใช่ว่าเรื่องนี้มันจะเป็นไปไม่ได้ ข้าขอบอกท่านตามตรง หน้าตาของ เออร์ยาเหมือนกับยาที่ตายไปแล้วของนาง ข้าเฝ้ามองใบหน้าของนางทุกวัน ก็เหมือนว่าข้ากำลังมองหน้าแม่สามีเก่าผู้นั้น ข้ารำคาญนางแทบตาย อีกอย่าง... สองวันมานี้ข้าเล่นไฟไปไม่เสียเงินไม่ใช่น้อย พูดตามตรง ท่านคิดจะให้เงินข้าเท่าไร หากให้เงินมากพอ ปีหน้าพวกท่านก็เอาเออร์ยาไปเลี้ยงเป็นเมียของ หลานชายท่านได้เลย พอถึงตอนนั้นท่านอยากให้พวกเขาแต่งงานกันเมื่อไร ก็เป็นเรื่องของพวกท่านแล้ว ข้าต้องการเพียงแค่งเงิน อย่างอื่นข้าไม่สน ที่ยังเลี้ยงนางไว้ก็เพราะคิดว่า หากวันที่อากาศหนาวแล้วข้าไม่สามารถถูกลงมาได้ ก็ได้แต่หวังว่านางจะตื่นขึ้นมาทำกับข้าไว้ให้ข้ากินในตอนเช้าบ้าง”

เสวี่ยเจียเยว่คาดไม่ถึงว่ายายเฉียนพูดเพียงไม่กี่ประโยค ซุนชิงฮวาก็ยอมขายเธอแล้ว ทันใดนั้นเธอรู้สึกหนาวเย็นไปทั่วร่างกาย รวากับตกลงไปในบ่อน้ำแข็งก็ไม่ปาน

เธอไม่ต้องการเป็นเด็กเลี้ยงต้อยของผู้ใด หากเป็นเช่นนั้นจริงๆ เธอจะหนีไป แม้ว่าจะถูกทางการจับเพราะเป็นขโมยหรือคนเร่ร่อนก็ตาม

ส่วนยายเฉียนก็คาดไม่ถึงเช่นกันว่าซุนชิงฮวาจะตอบตกลงเร็วขนาดนี้ และเฝ้าถามเพียงคำตัวของเออร์ยาเท่านั้น...

นางรู้จักลูกสาวผู้นี้ดี จึงเฝ้าถามด้วยน้ำเสียงหยิ่งแข็ง “เจ้าต้องการทำอะไร”

ซุนชิงฮวากินู๋ขึ้นมาหนี ก่อนจะตอบอย่างตรงไปตรงมา “ลิปตำลึง”

“ลิปตำลึง?!” ยายเฉียนร้องตะโกน “มากเกินไปกระมัง”

นางกล่าวจบก็ส่ายหน้า “ราคานี้ไม่ได้ ข้ากลัวพี่ใหญ่กับพี่สะใภ้ของเจ้าจะไม่เห็นด้วย”

“ลิปตำลึงพวกเขายังบอกว่าแพงเช่นนั้นหรือ หรือจะไม่ให้ข้าเรียกลัก

แดงเดียว ยกเออร์ยาให้พวกเขาเพื่อเลี้ยงเป็นเมียของลูกชายตนโดยที่ข้าไม่ต้องรับค่าตอบแทนอันใดเลย?” น้ำเสียงของซุนซึ่งฮวาเริ่มไม่พอใจขึ้นมา

“หน้าตาของเออร์ยา ท่านลองมองดูดีๆ ในหมู่บ้านชีวเพิงนี้มีใครบ้างที่มีหน้าตาตงามเหมือนนาง ต่อไปหากนางโตเป็นสาว อาจกลายเป็นสตรีตงามไม่น้อย หากข้าจะพานางไปขายให้ตระกูลร่ำรวยในเมือง หอนางโลม หรือจะขายในเรือนของตัวเอง ด้วยหน้าตาเช่นนี้ ยิ่งกลัวว่าจะขายไม่ได้ถึงสิบตำลึงอีกหรือ

“อีกอย่าง... นางก็โตแล้ว ปีหน้าหากท่านพานางไป นางก็สามารถทำงานให้ท่านได้ ไม่จำเป็นต้องจ้างเด็กรับใช้อีกคนใช่หรือไม่ รอให้นางโตกว่านี้อีกหน่อย งานเลี้ยงอันใดไม่จำเป็นต้องจัด ท่านก็ให้นางกลายเป็นเมียของหลานชายได้เลย ประหยัดค่าสินสอดที่ต้องส่งลูกสะใภ้และเงินจัดงานแต่งงานไปเท่าไร”

ยายเฉียนไม่ได้เอ่ยคำใด แต่นางก็รู้สึกว่สิบตำลึงยังมากเกินไปอยู่ดี ซุนซึ่งฮวาเห็นท่าทางของมารดา ก็ยิ้มเยาะก่อนจะเอ่ย “แม้ว่าท่านจะเป็นแม่ของข้า และเด็กคนนั้นก็เป็หลานชายของข้า แต่ข้าพูดไปชัดเจนแล้ว ข้าลำบากมานานหลายปี ไม่เคยเห็นพวกท่านมาช่วงพุงข้าเลยสักคน ตอนนั้นข้าขายลูกสาวที่อุ้มท้องมาเองถึงสิบเดือน และเลี้ยงดูนางจนเติบโตใหญ่ขนาดนี้ ให้พวกท่านเอาไปเลี้ยงดูต่อเพื่อเป็นเจ้าสาว สิบตำลึงท่านยังตระหนี่อีกหรือ จะเอาหรือไม่ หากไม่เอาก็แล้วไป ข้าจะเลี้ยงนางอีกสักสองสามปี รอให้นางมีใบหน้าที่ตงามยิ่งกว่านี้ค่อยพาไปขายในเมือง จะขายให้ได้ยี่สิบสามสิบตำลึงก็ไม่ใช่เรื่องยากอะไร”

เมื่อยายเฉียนได้ยินเช่นนั้น สีหน้าก็ล้งเลหันที หลังจากนางคิดดูแล้ว จึงเอ่ยออกมา

“สิบตำลึงนี้มีใช่น้อยๆ ข้ายังต้องกลับไปปรึกษาพี่ใหญ่กับพี่สะใภ้ของเจ้าก่อน หากหารือกันแล้ว ข้าจะกลับมาตอบเจ้าในอีกสามวันให้หลัง”

“แล้วแต่พวกท่าน” ซุนซึ่งฮวาตอบอย่างหงุดหงิด จากนั้นก็ยกถ้วยน้ำ

ขึ้นดื่ม

ยายเจียนจะอยู่กับข้าวกกลางวันี่เรื่อน แต่ซุนซิงฮวาไม่ได้ให้เสวียเจียเยว่ทำกับข้าวมากนัก เช่นเดียวกับวันอื่นๆ

ตอนที่เสวียเจียเยว่ทำกับข้าวอยู่นั้น ยายเจียนก็ยืนมองอยู่ข้างๆ ตลอดเวลา บางครั้งนางพูดไม่กี่ประโยค

เสวียเจียเยว่รู้เรื่องราวทั้งหมด จึงคิดว่ายายเจียนมาดูว่าเธอทำงานเป็นหรือไม่ เพื่อประเมินว่าคุ้มค่ากับเงินลิปตำลึงหรือเปล่า

เธอไม่อยากพูดอะไร แม้จะเคยเผชิญสถานการณ์อันเลวร้ายมาแล้ว แต่วันนี้เธอเพิ่งรู้ว่ายังมีเรื่องที่เลวร้ายยิ่งกว่า

การได้เป็นเด็กที่ถูกเลี้ยงเพื่อเป็นเจ้าสาวในอนาคตนั้นถือว่าเป็นเรื่องที่ดี... ดีกว่าเป็นสาวใช้หรือโสเภณี เสวียเจียเยว่สงสัยเหลือเกินว่าซุนซิงฮวาเกลียดเธอเพราะเหมือนแม่สามีเก่าผู้นั้น ถึงได้ทำเช่นนี้กับเธอใช่หรือไม่

เนื่องจากมีเรื่องน่ากังวลกดทับหัวใจ เธอจึงทำงานด้วยสีหน้าไร้ซึ่งความรู้สึก ไม่พูดไม่จากับใครแม้แต่ประโยคเดียว

ซุนซิงฮวาย่อมไม่มีทางสนใจเสวียเจียเยว่ เพียงพูดคุยกับยายเจียนเท่านั้น เสวียหย่งฝูยังคงไปเล่นไฟไม้ที่โรงบ่อน นางเรียกให้เขากลับมากินข้าวกกลางวัน เขาก็ไม่ยอมกลับมา

เสวียหยวนจึงมองปราดเดียวก็พบความผิดปกติของเสวียเจียเยว่

ด้วยเหตุนี้หลังจากกินข้าวกกลางวันเสร็จแล้ว ขณะที่ซุนซิงฮวากับยายเจียนพูดคุยกันอยู่นั้น เด็กหนุ่มก็ส่งสายตาให้แม่ นางน้อยเป็นเชิงบอกให้เดินตามเขาออกไป

เมื่อถึงเรือนของเขาเด็กหนุ่มจึงเอ่ยถาม “ข้าเห็นท่าทางเจ้าอารมณ์ไม่ค่อยดีนัก เป็นอะไรไปหรือ”

เสวียเจียเยว่คิดครู่หนึ่ง สูดหายใจส่ายหน้า “ข้ามิได้เป็นอันใดเจ้าคะ

เพียงรู้สึกเหนื่อยเท่านั้น”

เรื่องที่จะต้องถูกเลี้ยงเพื่อเป็นเจ้าสาวนั้น เธอคิดว่ายังไม่บอกเสีย-
หยวนจึงจะเป็นการดีกว่า

ประการแรก... แม้ว่าภายนอกหน้าเขาจะได้เป็นขุนนาง แต่ถึงอย่างไร
ตอนนี้เขาก็ยังเป็นเพียงเด็กหนุ่มวัยสิบสี่ปี สภาพของเขาก็ไม่ต่างจากเธอ ถ้า
บอกเรื่องนี้ไป นอกจากจะเพิ่มความลำบากใจให้เขาแล้ว ยังมีประโยชน์อันใด
อีกบ้าง

ประการที่สอง... ปีหน้าเขาก็ต้องไปเข้าร่วมการสอบบัณฑิตระดับท้องถิ่น
ตอนนี้เขากำลังอ่านตำราอย่างขะมักเขม้น หากบอกเรื่องนี้ไปแล้ว เขาจะต้อง
ไม่มีสมาธิแน่นอน

และที่สำคัญ เธอยังอยากจะพึ่งพาตัวเอง ไม่ว่าเรื่องอะไรที่พึ่งพาคนอื่น
ไปตลอดไม่ได้

เสียหยวนจึงไม่เชื่อคำตอบของอีกฝ่าย จึงเอ่ยถามขึ้นมาอีก “เจ้าไม่
เป็นอะไรจริงๆ หรือ”

เสวี่ยเจี๋ยเยว่ได้แต่พินยืม จากนั้นก็เอ่ยตอบ “ท่านพี่ ข้าไม่ได้เป็นอะไร
จริงๆ เจ้าคะ ข้าเหนื่อยก็เลยอยากพักผ่อนสักหน่อยเท่านั้น”

เด็กหนุ่มจ้องมองแม่หางน้อย เมื่อเห็นสีหน้าของอีกฝ่าย ก็ยังไม่เชื่อ
เข้าไปใหญ่ แต่สุดท้ายเขาตัดสินใจไม่ซักไซ้ต่อ “ถ้าอย่างนั้นเจ้าพักที่ที่สักพัก
ก็แล้วกัน”

ซุนชิงฮวากับยายเจียนนั่งสนทนากันอยู่ในห้องโถง หากเสวี่ยเจี๋ยเยว่
จะกลับห้องของตนก็คงพักผ่อนได้ไม่สนิทเท่าไร

เสวี่ยเจี๋ยเยว่พยักหน้าและคิดจะพบบนโต๊ะ ทว่าเสวี่ยหยวนจึงบอกให้
เธอขึ้นไปนอนบนเตียงของเขา ในที่สุดเธอก็รู้สึกดีใจของเขาไม่ได้ ทำได้
เพียงขึ้นไปนอนบนเตียงเท่านั้น แต่เธอรู้ว่าเขาเป็นคนรักความสะอาด จึงนำ
ผ้าห่มมาปูก่อนจะนอนลงไป

ผ้าห่มนี้มีกลิ่นของเสวี่ยหยวนจิ้ง เหมือนต้นสนสีเขียวขจี ทั้งสดชื่นและ
หนาวเหน็บ ตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางหิมะสีขาวโพลน ทว่ากลับทำให้รู้สึก
สบายใจ

เสวี่ยเจียเยว่ค่อยๆ เข้าสู่ห้องนิทราอย่างช้าๆ ส่วนเสวี่ยหยวนจิ้งเมื่อ
ได้ยินเสียงลมหายใจเบาๆ ของอีกฝ่าย ก็หุบเปลือกคลุมตัวนอกของตนที่สวม
เป็นประจำมาคลุมบนร่างเล็กอย่างเบามือ หลังจากเฝ้ามองใบหน้าที่หลับใหล
นั้นได้ครู่หนึ่ง เขาจึงเดินไปนั่งลงบนเก้าอี้ไม้ไผ่ด้านข้าง และหุบตำราขึ้นมา
เปิดอ่าน

แสงอาทิตย์ยามบ่ายแก่ๆ สาดส่องเข้ามาในเรือน กระทบร่างพวกเขา
ทั้งสองคน เป็นภาพที่ดูสงบและสวยงามราวกับความฝัน

ทว่าภาพความฝันนี้ก็ถูกทำลายลงไปอย่างรวดเร็ว

เสวี่ยหยวนจิ้งเป็นคนชอบความสงบ ไม่ชอบถูกคนรบกวน ตอนที่เขา
อยู่ในเรือนของตนจึงปิดประตูเอาไว้ ทว่าด้วยเรือนนี้เป็นเรือนเก็บพิน ด้านใน
ไม่มีไม้ขัดบนประตู ทำให้เพียงปิดเอาไว้เฉยๆ

และตอนนี้ประตูก็ถูกคนผลักเข้ามาอย่างรุนแรง!

เด็กหนุ่มเมงเหยหน้าขึ้นมองพร้อมขมวดคิ้วแน่น พบว่าซุนชิงฮวากำลังยืน
เอามือเท้าสะเอวอยู่หน้าประตู